

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

1. ZÁŘÍ 2002

Z obsahu:

**Anděl Páně na náměstí
Svatého Petra 15. 8. 2002**
- strana 2 -

**Nebojte se
ve zvlčelém světě**
Kard. Josef Ratzinger,
Fulda 22. 7. 2002
- strana 4 -

**Den co den
zachráněné životy**
Zkušenosti Kl. Grogerové
ze střediska HLI ve Vídni
- strana 6 -

**Manželství a rodina jsou
budoucnost**
- strana 9 -

**Nové rozkvěty v Církvi
dříve a dnes**
Prof. Dr. W. Brandmüller
- strana 10 -

**Mezi celibátem a pedofi-
lií neexistuje spojení**
- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (35)
- strana 13 -

Zvedni se a neboj se!
- strana 14 -

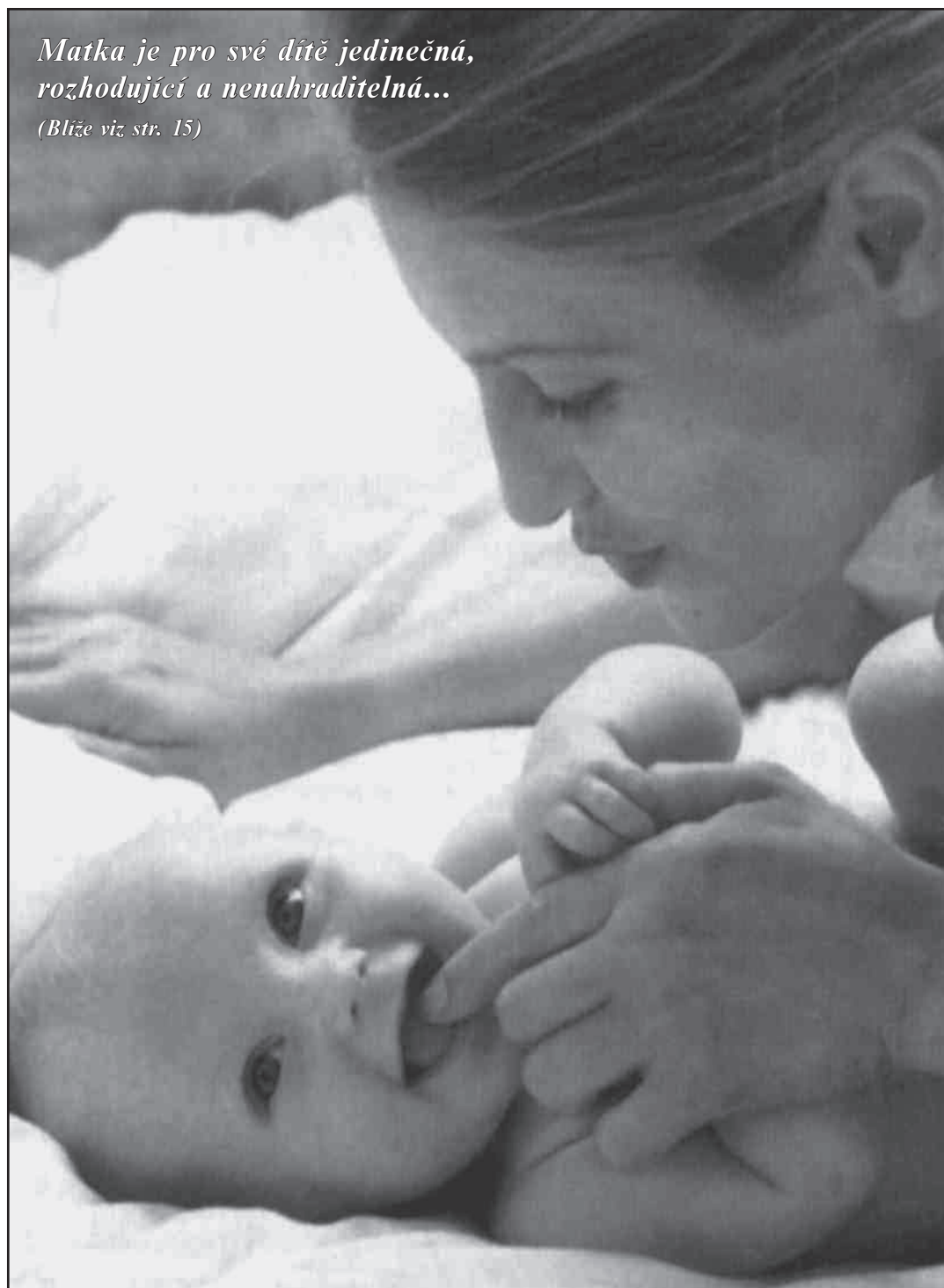
**Matka musí vědět, co je
pro její dítě dobré**
- strana 15 -

**3. celostátní setkání
mládeže ve Žďáře nad
Sázavou**
- strana 16 -

Výzva ČBK
- strana 17 -

*Matka je pro své dítě jedinečná,
rozhodující a nenahraditelná...*

(Blíže viz str. 15)

EDITORIAL

Pět let a jeden měsíc uplynulo od doby, kdy se všechna pozornost obracela k Moravě postižené nečekanými záplavami. Přírodní katastrofa nás znovu postihla na opačném konci naší vlasti jako viditelné a hmatatelné zlo, které překračuje naše síly a možnosti a ohrožuje naše majetky, naše jistoty i naše samotné. Jak se dá i nad ním zvítězit? Nenadálá situace rázem mění navyklou hierarchii hodnot. Tváří v tvář vážnému ohrožení vracíme se k tomu, co je nejpodstatnější, nejzákladnější, i k pravdivější a objektivnější představě o sobě a svých možnostech. Alespoň na čas se ocitáme v situaci, ve které hlavním motorem nemůže být tržní ekonomika, ale vzájemná solidarita a spolupráce, neboť ten, kdo měl včera nejvíc, může být na tom pojednou hůře než ten, kdo nemá nic. Máme možnost si ověřit, jak zůstáváme před přírodou a tím spíše před Bohem malí a jak omezené mohou být naše možnosti, znalosti a vědomosti, na které jsme spoléhali, jak vratké a pomíjející jsou statky, na kterých jsme si tak velice zakládali.

Prostá lidská solidarita se znovu vynoří ze dna lidského srdce, kde byla jakoby zahrabána starostmi o vlastní prospěch a pohodlí. Kež by ušlechtilé příklady lidské vzájemnosti a nezištné pomoci neodplavaly opět s odcházejícími záplavami, ale setrvaly v našem vědomí jako nenahraditelný a nejzákladnější lidský vztah.

Kruté masy ničivé záplavy totiž přímo nápadně připomínají příval necitelného sobectví, které se dere vpřed stejně bezohledně jako velká voda a ničí hlava nehlava nejušlechtlejší lidské hodnoty a lidskou důstojnost. Potraty, rozvraty, bezbřehá žádostivost, chamtivost projevující se korupcí, spekulacemi, velkopodvody, komercializací zla i stále bezohlednějším násilím

nás ve skutečnosti ničí a ohrožují ještě daleko více než stálé vody. Jakmile lidská žádostivost a vášně vystoupí z břehů stanovených přirozeným i Božím zákonem, zanechávají za sebou v lidských srdcích a duších ničivou spoušť.

Tyto nezbytné hráze je třeba sčistit a upevňovat ještě pečlivěji než hráze přehrad, rybníků a toků, protože jejich přetržení přináší lidským duším a srdcím nakonec tu nejčernější smrt. Co říci o těch, kteří o těchto hrázích mluví jako o přežitku, o pohrdáníhodném fundamentalismu, a dokonce je svévolně podkopávají propagací subjektivismu, indiferentismu a voluntarismu? Není možné je označit jinak než jako součást ohrožujícího zla, škodnou v Pánově ovčinci. Odvážil by se někdo hlásat, že řeky už nemůžeme spouštávat korytem a voda v pokoji že je normální?

Ti, které povodeň bezprostředně zasáhla, ocitají se nejen v tíživé materiální, ale i tíživé duševní situaci. Televizní moderátoři si v této souvislosti vzpomněli na psychology, kteří by jim měli poskytnout pomoc, jak unést břemeno náhlého osudu. O duchovních řeč nebyla. Má snad některý psycholog k dispozici lepší nástroj, jak provést lidi obtížnou situací, než je evangelium? Ten, kdo žije podle evangelia a žije ve stálé Boží přítomnosti, je nejlépe vyzbrojen i pro ty nejméně očekávané a nejbolestnější zvraty.

To platí i pro bolest, kterou každému, kdo miluje upřímně Boha a má na zřeteli spásu lidských duší, působí záplava duchovního zla. Tyto povodně zla přicházejí v dějinách s obdobnou zákonitostí jako stálé vody. Představují opakované pokusy Zlého ublížit co nejvíce člověku, kterého nenávidí ze závisti, že se těší Boží lásce. Pohled do dějin nás však také potěšuje, že po každém takovém dočasném

Anděl Páně na náměstí Svatého Petra 15. srpna 2002

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie s tělem i duší nám připomíná uprostřed letní doby, jaký má být náš definitivní příbytek: nebe. Jak zdůrazňuje list k Židům: *Nemáme zde dole trvalý příbytek, ale hledáme onen budoucí (13,14)*. V tajemství, o kterém dnes rozjímáme, se jasně ukazuje určení lidského tvora: totiž zvítězit nad smrtí a věčně žít v Bohu. Maria je dokonalá žena, na které se již nyní uskutečňuje tento Boží zámer jako závdavek našeho zmrtvýchvstání. Je to první ovoce Božího milosrdenství, protože je to první účast na schválené spásné smlouvě, plně uskutečněné v Kristu, který za nás zemřel a vstal z mrtvých.

Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila, co ti bylo řečeno od Pána (Lk 1,45). Tato slova se dobře hodí na Marii, Pannu, která řekla *staň se*, která svou plnou odevzdaností otevřela Spasiteli bránu světa. Velká a hrdinská byla poslušnost její víry; skrze tuto víru se Maria dokonale spojila s Kristem ve smrti i ve slávě.

vítězství Zlého následovalo o to slunnější vítězství Boží lásky, milosti a svatosti. Opravdová víra a důvěra v Boha je pro nás věřící nejlepší ochranou proti malomyslnosti a zoufalství v pozemských i duchovních katastrofách. Boží milosrdenství nám dokonce umožňuje, abychom prožívané utrpení proměnili v prostředek milosti a spásy pro sebe i pro druhé. Láska k bližním a radost z víry pod tíží kříže nehasnou, nýbrž sílí. O této pravdě nepřesvědčíme nevěřící slovy, ale radostnou důvěrou, pokud vyzáruje z našich očí i na

Při pohledu na ni se posiluje i naše víra v to, co očekáváme, a současně lépe chápeme smysl a hodnotu putování na této zemi.

Maria, Matko naděje, posilnění tvou pomocí se nebojíme překážek ani těžkostí; únav a utrpení nás nepřipravují

o odvahu, protože nás provází na cestě života a z nebe bdí nad všemi svými dětmi a zahrnuje je milostmi. Tobě svěřujeme osudy národů a poslání Církve. Chtěl bych ti dnes svěřit zvláštním způsobem svou pastorační cestu do Polska, kterou zahájím zítra, dá-li Pán Bůh.

Draží bratři a sestry, prosím, abyste mě provázeli v modlitbách.

Bolletino Vaticano
15. 8. 2002

šich skutků světlo obětavého sebedarování právě za těch nejtíživějších okolností.

Ani za nejtěžších situací, které nás bezprostředně postihnou, neměli bychom však zapomínat na slova sv. Petra: *Víte přece, že vaši bratři po celém světě musejí také tak trpět (1 Petr 5,9)*. Jsou rozsáhlé oblasti, kde lidé trpí dokonce mnohem více než my, a to i proto, že v důsledku nespravedlivého a nerovnoměrného rozdělení statků a prostředků nemají možnosti, jak čelit bídě i přírodním katastrofám.

-red-

Věci božské a lidské

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Zapři sám sebe a vezmi svůj kříž

Dříve než se dnes setkáš s Pánem, zastav se u apoštola Pavla. To, co ti chce Pán říci, nemůžeš přijmout nepřipraven. Před týdnem sis měl živě uvědomit, kým je Syn člověka. To je důležité, abys mohl pochopit a přijmout, kým jsou ti, kteří ho následují. Ani jedno ani druhé ti nemůže zjevit *tělo a krev* ⁽¹⁾. Jedná se o pravdy, které jsou zcela cizí tomuto světu. Apoštol tě proto zapřisahal, abys byl nadále připraven a pevně rozhodnut nesmyslet tak, jak smýšlí svět. Je pro tebe důležité, aby ses ani nepokoušel jej napodobovat. Jeho příkladu se máš zcela uzavřít, abys byl schopen rozpoznávat, *co je Boží vůle*, protože jediné to je *dobré, bohuľibé a dokonalé*.

Vystoupilo již mnoho učitelů a mistrů a přitáhli za sebou řadu svých následovníků. Ale ti zůstali pouhými jejich epigony. Pánovo pozvání je zcela jiného druhu. Právě o tom chce dnes Ježíš s tebou rozmlouvat. Pros Ducha Svatého, *aby obnovil tvou mysl*.

S posláním Mesiáše, ke kterému se Pán přihlásil, je spojen úkol a cesta, která vede ke spáse. To je ovšem nevyhnutelná cesta kříže. Pán se ti představuje jako vševědoucí Bůh, který od počátku zná, co ho čeká mezi Getsemanskou zahradou a Kalvárií. Umiš si to představit? Stále nosí před svým duchovním zrakem podrobný obraz budoucího bolestného utrpení, tedy něčeho, o čem lidé nechtějí raději ani slyšet. A to nejen lidé tohoto světa. Jak reagují jeho nejbližší přátelé na zprávu, že *Syn člověka musí mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků? Nepochopili to*. Ale ve svém nitru se domnívají, že věci rozumějí dokonce lépe než jejich Mistr. Když nechápali podobenství o koukolu, žádali: *Pane, vylož nám to podobenství*.⁽²⁾ Tentokrát nehledají pro sebe poučení. Naopak. Petr, který si zvykl být mluvčím celé družiny, neobrací se na Pána se žádnou otázkou, ale pokládá za nezbytné, aby mu **domluvil**. Jak je to možné? Nejedná jistě ze zlé vůle. Chtěl by toto ‚nedorozumění‘ vyřídít dokonce mezi čtyřma očima. Vzpomeň si na události, které tomu bezprostředně předcházely: zázračné nasycení, noční bouře na moři, Petrovo vyznání: *Ty jsi Pomazaný, Syn živého Boha*.⁽³⁾ Je to jen několik minut, co Pán Šimona za jeho slova dokonce blahoslavlil. Tento apoštol nyní **presto** se svým Pánem překvapivě **nesouhlasí**. I když mu sám nebeský Otec zjevil pravdu o svém Synu, neustoupily z jeho mysli představy, které má o svém Mistru, neumí si představit, že by jeho Pána mělo čekat utrpení. Proč by měl jeho Pán trpět? Kudy chodí, odstraňuje utrpení. Copak nebude jeho království královstvím bez bolesti? A tak nikoliv přesto, ale **právě proto**, že viděl jeho zázraky, že ho pokládá za živého Boha, právě proto, že se mu dostalo uznání, pokládá za svou povinnost, aby vyslovil své námitky. Čím blíže se cítíme Bohu, tím autentičtější nám mohou připadat naše vlastní představy o něm. Bůh, a utrpení? Využij

tohoto podnětu k zamyšlení nad svými postoji. Není ti Petrův přístup známý z vlastní zkušenosti? Nebereš si také Pána stranou, abys mu domluvil: „Bůh uchovej, Pane, jak bys mohl něco takového vyslovit v dnešní době? Vždyť jsi nám ukázal, jak jsi mocný. Proč bys nám nemohl vyjít vstříc a vyhovět našim představám a současným nárokům?“ Není to řeč tak mnohých, kteří by nejraději podrobili Boží slovo své vlastní revizi?

Ačkoliv se Petrovi zdá jeho argumentace zcela jasná a logická, všechny jeho námitky, výhrady a návrhy jsou i pro všemocného a dobrotivého Ježíše naprosto nepřijatelné. Jak to? Protože *sledují věci nikoliv božské, ale lidské*. Ježíš nepřišel mezi nás dělat divy a zázraky proto, aby nám ulehčily a zpříjemnily život a odstranily všechno, co nám připadá obtížné a nepohodlné. Ježíš nám svými skutky dokazuje, že je všemohoucím Pánem všeho toho, co existuje. Za jeho jednáním máš poznávat existenci řádu, který platí, i když překračuje tvé chápání. Oceán božské logiky se nemůže vejít do důlku tvého lidského uvažování. Přijmi pokorně skutečnost, že jeho plány s tebou přesahují ve skutečnosti všechno, co si můžeš představit, a kdykoliv tě Ježíšův návrh překvapí, nebo dokonce zaskočí, nepochybuj ani v nejmenším o jeho všemohoucí dobrotě. To jediné, co potřebuješ pochopit, je skutečnost, že **mu můžeš bezmezně důvěřovat, i když nechápeš**. Tvé budoucí štěstí i cestu k němu bys žalostně zredukoval, kdybys je chtěl omezit podle svých představ na něco lidsky pochopitelného.

Ježíš tě zve, abys šel za ním nikoliv jako epigon, který ho jen napodobuje. Zve tě ke **spoluúčasti** na svém nynějším i budoucím životě. Vzdej se iluze, že by bylo lépe, kdybys šel za ním po nějaké své vlastní, třeba sebelépe pojaté cestě. Chceš-li přijít za ním, musíš **zapřít sám sebe**, dát zcela stranou svou *lidskou* koncepci, jakkoliv vymyšlenou. *Vždyť jeho milost je lepší než život*⁽⁴⁾. Musíš jako on **vzít na sebe svůj kříž** a nést jej, nikoliv co nejpohodlněji přepravit. Ježíš, který tolika lidem ulehčil v jejich bolesti, nepoužil nic ze své moci, aby si svou cestu jakkoliv zjednodušil a usnadnil, nýbrž vypil svůj kalich až do dna, aniž by přišel o svou moc a svou důstojnost. I ve stavu úplného pokoření a lidské bezmocnosti mohl prohlásit zcela po pravdě: *Ano, já jsem král* ⁽⁵⁾, Král, který může ze své moci vyhlásit: *Ještě dnes budeš se mnou v ráji*.⁽⁶⁾ O to všechno bys chtěl svým přemlouváním připravit nejen jeho, ale i sebe. Omluv se mu za svou smělost a poděkuj za jeho velkodušnou nabídku a možnost spolu s ním *přinést sám sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou*.

Kříž není cíl, nýbrž cesta. Ježíš přece neskončil na kříži. Jeho vítězná sláva je v tom, že se k Otci nevrací sám, ale spolu s těmi, za které na kříži *posvětil sám sebe*⁽⁷⁾. Ani ty nemáš přijít sám. Dodej si důvěry a pros Ukřižovaného: *Pane, jsi-li to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě*.⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 16,17; ⁽²⁾ Mt 13,37; ⁽³⁾ Mt 16,17; ⁽⁴⁾ resp. žalm 62; ⁽⁵⁾ Jan 18,37; ⁽⁶⁾ Lk 23,43; ⁽⁷⁾ srov. Jan 17,19; ⁽⁸⁾ Mt 14,28

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 20,7-9

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svěst; byl jsi silnější než já a přemohl mě! Celý den jsem na posměch, všichni se mi vysmívají. Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násilí a zpustošení; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem po celý den. Řekl jsem si: „Nebudu se již o něho starat, nebudu již mluvit jeho jménem.“ Tu se (Hospodinovo slovo) stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.

2. čtení – Řím 12,1-2

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: Přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba. Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozoznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohuľibé a dokonalé.

Evangelium – Mt 16,21-27

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!“ On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!“ Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

Nebojte se ve zvlčelém světě

Kázání kardinála Josefa Ratzingera při závěrečné bohoslužbě při kongresu „Radost z víry“ ve Fuldě 22. 7. 2002

Pán říká v evangeliu třikrát: „Nebojte se!“ Je to hlavní slovo radostného poselství. Andělé, kteří zvěstovali pastýřům narození Páně, řekli: „Nebojte se!“ Když šel Pán k učedníkům po vodě, takže ho pokládali za přízrak, řekl jim: „Nebojte se!“ A když vstal z hrobu a přišel zavřenými dveřmi k učedníkům a oni se polekali Jeho přítomnosti, řekl jim: „Nebojte se!“ A říká to v průběhu dějin ustavičně všem, všem, kteří Mu věří a důvěřují: „Nebojte se!“ Ostatně měl dostatek důvodů, aby to řekl, protože právě když měl řeč, kterou je rozepisoval do světa, řekl učedníkům: „Posílám vás jako ovce mezi vlky.“ (Mt 10,16).

Ovce, které jsou poslány mezi vlky, mají důvod k tomu, aby se bály, protože mohou být jediné roztrhány. A On, sám Pán, kterého Starý zákon ohlašuje jako Lva z kmene Juda, učinil se Beránkem a jako Beránek vstoupil do světa a byl rozsápán. A nyní stojí jako zabíjený Beránek nad dějinami a ukazuje nám pravou, nejvyšší moc. Zvítězí nikoliv vlci, nýbrž obětovaný Beránek, který je pravým vládcem světa, protože nakonec je láska silnější než ničivá moc, protože Láska je Bůh.

Nebojte se, když jste jako ovce mezi vlky. Pán nás vyzývá, abychom byli jako On a šli za Ním. A to znamená být jako ovce připraveni také na to, že nás rozsápnou. Věřit znamená jít za Ním, a to v sobě zahrnuje i připravenost na mučednickou smrt, na zranění. Bez připravenosti dát se i zranit není víry.

Nebojte se, i když jste jako ovce mezi vlky: Toto Pánovo slovo si po celé dějiny zachovává svou aktuálnost. Dvanáct bylo vyhnáno z izraelských měst a v pohanských městech byli popraveni jako jejich Pán. To zůstalo jejich osudem po celou dobu zakládá-

ní křesťanství, po celá první staletí. Ale dobou mučednictví nebyla jen první staletí, v proměnlivých podobách je to stále situace křesťanů. Víme, že právě uplynulé 20. století v celé své osvícenosti a rozumové velikosti nás stálo nejvíce mučedníků, že to bylo století utrpení, bourání a že právě ti, kteří se nechali od vlků roztrhat, kteří nechtěli s vlky výt, ti jsou pravými obránci Boha i člověka; že právě oni učinili církev lidem věrohodnou, protože se nechali zabít pro pravdu a pro lásku, neboť věděli, že pravda a láska přežijí, že rány, které nám způsobuje víra, nám darují život.

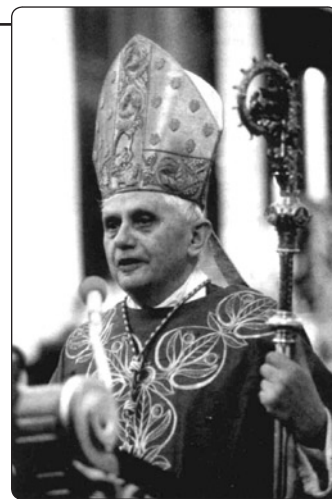
To platí i dnes. Jistě, požíváme svobody a jsme vděční za svobodu, která nám byla darována. Ale vlci jsou i v naší době a v našem světě. Když dnes navštívíme musea středověku a díváme se na středověká mučidla, radujeme se, že jsme natolik osvíceni, že něco takového již neexistuje.

Ale jsou nové, neméně kruté způsoby mučení. Mocí médií může být člověk postaven na pranýř a může být i roztrhán. Jejich mocí může být člověk umlčen, protože nová mučidla, která jsou dnes používána, nejsou užita k tomu, aby přinutila promluvit, nýbrž mlčet.

Ale jsou ještě subtilnější způsoby problematiky vlka a ovce uvnitř Církve, protože i Církev je svět. A i v Církvi jsou vlci a my všichni jsme vystaveni nebezpečí, že dáváme prostor vlčí povaze. Klacek fundamentalismu je stále připraven. A když někoho udeří, je přiveden k mlčení. Kdo váhá v určitých situacích vypadnout proti papeži, kdo není ochoten dát stranou dogmata jako staromódní a už dávno překonaná, kdo není ochoten zavádnout do liturgie stále nová zesvětštění, anebo dokonce s papežem odmítá kněžské svěcení žen a hájí celibát, je nepřátelský k reformě a musí na pranýř. A přitom víme, že těmito „reformami“ byla polovina církevních provincií a řeholních společností přivedena ke smrti.

Nebojte se! Když se zaposloučáme do evangelia, budeme nicméně konstatovat, že Pán nevyklučuje všechny druhy strachu. To by bylo nelidské a nepravdivé. Člověk je zranitelný, a proto se o sebe bojí. Pán sám měl na Olivové hoře strach nás všech, všechny náš strach vzal na sebe, vynesl ho na kříž a tak za nás porazil moc strachu.

Strach je vlastní moc všech diktatur. A jen tam, kde jsou po-

razeny, vzniká svoboda. A poslouchejme Pána pozorněji. Říká totiž, čeho se opravdu musíme bát a čeho ne, i když čistě lidsky z toho máme hrůzu. Strach je konec konců vždy strach ze ztráty lásky. A čeho se bojíme a čeho se odvažujeme, závisí na tom, jakou máme lásku a jaká je to láska, kterou nechceme ztratit a pro kterou jsme ochotni všechno nasadit, protože je tak cenná, že na ní stojí náš život. Bojíme se ztráty zdraví, chudoby, samoty, zneuctění; a toho všeho je třeba se bát.

Ale to není to poslední. To poslední stojí výše. Filosofové říkají: Kvůli dobru musíme být schopni zřít se dober. Ale to je čistě filosofické a abstraktní. Pán nemluví jen k rozumu, ale také k srdci, takže ho můžeme pochopit zevnitř. To dobré, za čím stojíme až do konce a pro co se necháme zranit i mučit, je ten Dobrý. Dobro má tvář: Dobro je Bůh. A Ježíš nám ukazuje tohoto Boha, který se dokonce stará o vrabce a pro něhož maličkosti života nejsou malé. Pán to vyjadřuje takto: I vlasy na vaší hlavě jsou sečteny (Mt 10,30).

Dobro je Dobrý, ba co více, Dobrý přijal lidskou tvář a lidské srdce. Ježíš Kristus je současně člověk a Syn živého Boha. Dobro má tvář a jméno: Ježíš Kristus. Abychom Jeho, přátelství s Ním neztratili, to je vlastně to, za čím stojíme i svým životem. Láska k Němu je to nejvlastnější, co nás zachraňuje a nese a co je hodnou každé ceny.

„Jen když mám TEBE, nepotřebuji nic jiného na nebi ani na zemi,“ říká žalmista (Ž 73,25). A Ignác z Loyoly se modlil: „Dej mi jen svou lásku a svou milost, a budu dosti bohatý a nic více nebudu žádat.“ Když ztratíme přátelství s Ježíšem, pak jsme ztratili svou duši – a sami sebe. Ale pokud toto přátelství trvá, všechna zranění, ztráty a zničení neznamenají nic, ať už váží jakkoliv mnoho. Dokud je ON naším přítelem, my stojíme za ním, nemusíme se bát ničeho jiného a nikoho jiného.

Ale Pán je praktičtější a ještě konkrétnější. On rozšiřuje měřítko, když říká: Tělo může být zraněno, dokonce zabito, ale nedejte si zničit duši. Duše – to zní staromódně, to slovo bylo vyhoštěno; bojíme se ho používat. Ale ON nám ho říká. A svatý Petr ve svém prvním listě je přijal, když říká hned na začátku: „Toto je cíl vaší víry: záchrana vaší duše.“ (1 Petr 1,9). Nedát si zničit svou duši! A jako druhé nám Pán říká: Dívejte se na Pánův soud, na to, co ON řekne tomu, co my děláme a mluvíme. Nakonec nebude rozhodující otázka: Co bude o mně zítra v novinách? Co o mně řeknou zítra v televizi? Rozhodující je otázka: Co ON řekne v rozhodující hodině mně a o mně? A když žijeme z tohoto pohledu, pak jsme svobodni. Pak je zlomena diktatura strachu, pak jsme osvobozeni pro to nejdůležitější a pro to pravé. Bohu díky, jsou ještě všude v Církvi biskupové, kněží, řeholníci a laici, kteří žijí z této odvahy a tak darují Církvi životní sílu a věrohodnost.

Ale když zkoumáme pečlivě své svědomí, pak musíme přiznat, že v církvi je i mnoho lidského strachu. To je její nemoc a její slabost. Když se podíváme na měřítko, která nám Pán právě dal, pochopíme ještě více: **Neztratit přátelství s Bohem, s Ježíšem Kristem**, o to nyní běží.

Ale mnoho jich dospělo k názoru, že Bůh to nemůže brát tak

PRO POROVNÁNÍ: ZÁPLAVY V ASII...

Monzunové deště, které v letošním roce nabyly nebývalé intenzity, způsobily v těchto dnech rozsáhlé záplavy ve velké části severní Indie, Nepálu a Bangladéši a v důsledku toho postižené obyvatelstvo je ohroženo rovněž nemocemi a hladem. Mrtvých je již více než 700 a několik milionů se ocitlo bez přístřeší. V důsledku průtrží mračen a protržení hrází jsou rozsáhlá území v severní Indii pod vodou již od počátku července. V posledních hodinách ve státě Uttaranchal zahynulo nejméně 33 osob a více než 50 je zraněno. Deště a sesuvy doslova smetly čtyři vesnice.

Také v Assamu zaplavily vody více než deset obcí. Podle ministra pro kontrolu povodní Nurzamala Sarkara muselo 5 300 000 lidí opustit své domovy a jen dva miliony bylo možno umístit do táborů. V Nepálu pro záplavy a sesuvy zahynulo 344 osob a 70 osob je nezvěstných. Katastrofální situace je rovněž v Bangladéši, ale zatím nejsou k dispozici čísla o obětech. V Iránu v noci z 12. na 13. srpna zahynulo v záplavách v provincii Golestan 16 osob. V Manile po prudkých bouřích a deštích tisíce osob musely opustit svá obydlí ohrožovaná sesuvem půdy. Třicet osob přišlo o život.

...NESNESITELNÁ VEDRA

V Port Súdánu u Rudého moře zemřelo 13. srpna 25 lidí v důsledku veder. Teplota vzduchu překročila 50° C. Více než 100 osob je v nemocničním ošetření. Vláda vyhlásila stav nouze. V Súdánu uprostřed léta dosahují teploty 40°, ale letos jsou tyto hodnoty vysoce překročeny. Také se letos nedostavila přirozená ventilace pohybem vzduchu.

...NEBEZPEČNÝ MRAK

Obrovský hustý mrak znečišťujících prvků se rozprostírá nad jižní Asii a ohrožuje miliony životů a život přírody v této části světa. Toto riziko může postihnout i jiné části světa. To je výsledek zprávy OSN vydané v Londýně. Mrak, směs toxických látek na bázi popílků, kyselin, aerosolů a jiných částic ničí zemědělské kultury a mění charakter dešťů na teritoriu od Afghánistánu až k Srí Lance. Zprávu vypracovalo dvě stě předních mezinárodně uznávaných odborníků.

Životy milionů lidí jsou ohrožovány na jedné straně záplavami a na druhé straně extrémním suchem. Je ohrožena ekonomika celých států. A tato hrozba se týká všech: Mrak vysoký tři kilometry se může přemístit během jednoho týdne až na druhou polokouli. Mrak vznikl na základě rozsáhlých lesních požárů, pálením zemědělských odpadků, spalováním fosilních paliv všemi typy vozidel, průmyslovými exhalacemi a emisemi milionů kuchyní používajících nevhodná paliva. Tato zpráva bude přednesena na konferenci v Johannesburgu 26. srpna až 4. září.

Podle L'Osservatore Romano 13. a 14. srpna 2002

tragicky. A jeden teolog o této věci napsal: Bůh je tak velký a my tak malí, že ho vůbec nemůžeme urazit. To by byla opovržlivost, myslet si něco takového. A Ježíš, přátelství s ním? Udělali z Ježíše romantického snílka, který všechno schvaluje, všechno chápe a všechno připouští. Pak se nepočítá nic. A konečně: na duši jsme zapomně-

li; soud a všechno to na konci, o tom se už raději ani nezmiňujeme, protože se bojíme, abychom nebyli obviněni z pohrdání světem, i když svět bereme vážně teprve tehdy, když zaplatí tolik, za kolik vždy stojí před Božím soudem.

Avšak tam, kde to ze srdce přijmeme, tam ztratil moc strach i diktatura strachu. Ale

dokud tyto jistoty jsou v nás slabé, má nad námi moc strach z lidí. Pak je církev nemocná, protože je slabá, protože její sůl ztratila chuť, její světlo není na svícnu, nýbrž tak často je schované pod poklopem. Pán nás však v evangeliu vybízí k tomu, abychom rozlišovali při strachu mezi předposledním a posledním. Abychom poznali to nejpodstatnější a abychom věděli: Dokud neztratím Boha a Ježíše, dokud se na Něho dívám, jsou nakonec všechny rány druhořadé. Když se to znovu naučíme, pak bude město na hoře a může přesvědčovat velkou duši. O to prosme Pána.

V této hodině a v tomto domě vzpomeňme na zesnulého arcibiskupa Dybu a na jeho odvalu. Když říkal tvrdá slova, pak nikoliv proto, že by byl nezranitelný, že by měl potěšení v tom, bít kolem sebe a klást odpor. On byl obdivuhodný. Jak velice byl zraněn, pochopili jsme teprve tehdy, když od nás odešel. Ale víra, láska, Kristus, Bůh, pohled na poslední soud platily pro něho více než soud médií, a to ho dělalo silným a svobodným.

A pojďme ještě více zpět. Podívejme se na svatého Bonifáce. V 80 letech se vydal na cestu, aby hlásal Frisům evangelium. Mohl v klidu zemřít, ale věděl, že Bůh mu svěřil úkol dále předávat Boží slovo, aby lidé přijali světlo a milost, sílu a svobodu tohoto slova. A proto šel na smrt s vědomím, že právě tak naleznе život.

„Daruj nám, Pane, abychom se tvého jména stejně báli i milovali je, neboť neodnímáš své vedení těm, kdo stojí v tvé lásce.“

Touto modlitbou prosme Pána, abychom byli pevně zakotveni v jeho lásce, tak aby nás držela a nesla. Pak budeme vědět, že jsme na správné cestě, že jdeme k životu a že jdeme k radosti. Amen.

*Z Der Fels 7,8/2002
přeložil -lš-*

Den co den zachráněné životy

Zkušenosti Klaudie Grogerové ve vídeňském středisku HLI

Slavný kazatel Mons. Reilly z USA vyprávěl ve svém kázání ve Vídni 1. června 2002 mimo jiné, jak 11. září 2001 před největší potratovou klinikou v USA prosil ženy, které tam chtěly dát usmrtit své dítě, aby si tento poslední krok ještě rozmyslely.

Když se již přivalil mrak kouře z první zasažené věže, chtěly některé z nich ještě uskutečnit potrat. A proto tam monsignore dále setrval. Ve stejném okamžiku prosili záchranáři na místě nešťastí kněze, který je provázel, o generální absoluci, protože si byli jisti, že mnozí z nich při pokusu o záchranu postižených sami přijdou o život. A tak tomu skutečně bylo. „Na jedné straně Manhattanu tedy ženy chtěly dát usmrtit své vlastní děti, na druhé straně hasiči bylo ochotni položit svůj život za druhé lidi, které ani neznali. Tato otřesná skutečnost nás ještě více povzbudila, abychom se zasazovali za nenarozené děti a jejich matky.“

Klaudie Grogerová to dělá již několik let s velkým nasazením jako vedoucí poradenského střediska pro těhotné ženy ve vídeňském vnitřním městě. Před nedávnem jsme ji navštívili na jejím pracovišti. Kolem dokola fotografie dětí a jejich matek, obrazy nenarozených v různých stadiích vývoje, videa o prvních počátcích života. Jak se dostala k této práci?

Klaudie nepochází z Vídně. Narodila se ve Wilachu jako nejstarší ze čtyř dětí. Vyrůstala ve Spitalu nad Drávou. Jedna z jejích mladších sester je duševně postižená a ta poslední, „opozdilá“, je o 19 let mladší. Duševně postižené dítě nebo „opozdilec“, to jsou dva z důvodů, které ženy uvádějí, když zamýšlejí své dítě potratit. A v takovém případě může poukázat na svou vlastní zkušenost a tato konstelace jí pomáhá odstranit některé předsudky.

Po maturitě studovala ve Vídni potravinářství a biotechnologie. Jednoho dne ji na ulici oslovily sestry pečující o mládež

a pozvaly ji do střediska kalasantinek. Tomuto pozvání vyhověla až o rok později. Ale od té doby se jí zde tak zalíbilo, že zde po skončení studia strávila mnoho času.

Dnes se domnívá, že její víra se stala skutečně živou teprve po katechezích, seminářích a skupinových modlitbách u kalasantinek, i když předtím nestála nijak opodál a každodenní pravidelná modlitba byla pro ni důležitá již v době stěhování do Vídně. Nyní však ví, že při rozhodnutí pro Boha nezáleží na citu, ale na věrnosti a kázni, které jsou nejdůležitější.

Jednoho dne se vypravila na seminář P. H. Buoba. Teprve tam zjistila, že je to příprava na úplné zasvěcení Panně Marii. „Chápala jsem to jako volání Panny Marie. Protože jsem to nechtěla já, nýbrž Bůh mě sem přivedl. Od okamžiku zasvěcení jsem věděla, že mě povede a podrží přes všechny krize, i když jako člověk se dopustím chyby nebo bych byla Bohu nevěrná,“ vypravuje Klaudie svým klidným způsobem a já pozoruji, že toto zasvěcení pro ni neztratilo nic ze svého významu.

Když psala svou diplomovou práci, bylo jí jasné, že by po absolvování chtěla nejradyji rok vykonávat sociální práci třeba v Africe, aby byla prostě zcela závislá jen na Bohu a aby se tak posílila touha po jeho působení.

Tehdy jí jedna známá vyprávěla, že pracuje s Dietmarem Fischerem, který se v Americe seznámil s HLI, Mezinárodním hnutím pro život, organizací, která se zasvětila boji za nenarozené životy. Zvláště na ni zapůsobila svědectví P. Reillyho, kněze, který na potraty nereagoval demonstracemi a blokádami

potratových klinik, nýbrž sám, uplatněním duchovních prostředků: modlitbou za obrácení srdce, za záchranu duší všech, kteří jsou zapleteni do potratu dítěte. Jen tam, kde se to děje, nejméně tisíckrát zakusil, že dítě bylo zachráněno.

Klaudie se dovídá od Angely, své známé, kterou náhodou potkala, že prostřednictvím HLI se Fischer pokouší prosadit tento program v Rakousku. Pak bylo otevřeno centrum ve Vídni, dodala. To Klaudii ihned zaujalo, jak dnes s úsměvem vypráví: „Ihned jsem požádala, aby mě zapsal na listinu čekatelek spolupracovnic, protože jsem si myslela, že je to jako u jiných zaměstnání. Záhy jsem ovšem zjistila, že žádná listina čekatelek neexistuje, ale je tu několik angažovaných lidí, kteří se chtějí ujmout této náročné práce.“

Abyste získala jistotu, že také Bůh je srozuměn s takovým jejím povoláním, vykonala si duchovní cvičení ve stylu sv. Ignáce z Loyoly: Pokud s ní má Bůh jiné plány, má jí to sdělit v průběhu exercicií. Ale Bůh je zjevně srozuměn a ona přijímá rozhodnutí.

Počátkem listopadu 1997 má přijímací pohovor a 17. listopadu nastupuje práci v rakouském HLI. Dne 8. prosince bylo otevřeno první středisko v blízkosti velké potratové kliniky. Její přítelkyně Angela je vedoucí poradenského střediska a všichni pracovníci jsou dobře zaškoleni. Mají podklady z HLI, lékaře, psychology, kněze, sociální pracovníky. Po krátké práci ve středisku je nasazena k „práci na ulici“.

„Co se přitom dělá?“ ptáme se jí. „Jsou zde dva úkoly: jeden spolupracovník se soustřeďuje sám k modlitbě před

Klaudie Grogerová

potratovou klinikou, je tedy v ustavičném rozhovoru s Bohem. Modlí se za těhotné ženy, lékaře a sestry z potratové kliniky, za všechny, kteří vykonávají na ženy nátlak, a za poradce. Jiný spolupracovník, teď jsou to už dva, jde k ženám, nabízí jim informační brožury, vysvětluje jim, že existuje pomoc pro jejich dítě.“

„Normálně ženy, které přicházejí na určený termín, se svým dítětem již skoncovaly. Mají hlavu plnou argumentů: partneři, rodiče, přátelé. Musejí si tento čin ospravedlnit také samy před sebou. A teď přichází někdo, kdo má jiné argumenty,“ říká Klaudie.

Žena nechce slyšet žádné nové argumenty. „Může zde působit jen naše modlitba,“ zdůrazňuje Klaudie během našeho rozhovoru znovu a znovu s velkým přesvědčením, že Duch Svatý pohne srdcem matky, aby zaujala jiný vztah ke svému dítěti, a může jí udělit naději a odvalu, aby byla ochotna ještě někoho vyslechnout. „Bůh prostě ví, kde je trhlina v krunyři, kterou by mohl vniknout. Ale od počátku jsme konstatovaly, že bez modlitby nemá smyslu se o něco pokoušet, jinak k ničemu nedospějeme.“

Dokud nemá tým kapli a pravidelné mše svaté, jsou úspěchy spíše ojedinělé. Od doby, kdy byla zřízena kaple, kde se konají modlitby nepřetržitě 24 hodin denně, událo se mnoho zázraků. Ženy se obracejí nebo prosí

o radu a rozhodují se v posledním okamžiku pro dítě.

Oslovit někoho, o kom se domníváme, že by mohl využít kliniku, vyžaduje jistě velké přemáhání. Víím, že na ulici nezřídka dochází ke konfrontaci a je třeba vydržet i agresí. Ptám se Klaudie, jak se s tím vyrovnává.

„P. Reilly nám to vysvětlil takto: Největší zločin lidstva, totiž ukřižování Ježíše, se skrývá jeho postoj a postoj jeho Matky stal největším výkupným činem za lidstvo. Potratová klinika je místem, kde je Ježíš dnes krvavě obětován na Golgotě. Jako tehdy Jan a Maria vydrželi pod křížem, tak i my tam musíme vydržet s prosbou o odpuštění.“

Po půlročním působení se u Klaudie dostává čas nejistoty. Jeden kněz u ní vyvolal pochybnost a ona neví, zda má pokračovat. Je to skutečně její místo? Rozhodne se ještě pro jedny devítidenní exercicie a ptá se Pána: „Mám tu pracovat, nebo si hledat jiné povolání?“ A na vysvětlenou dodává: „Kdo zná tento druh exercicií, ví, že jsou to exercicie dobrých rozhodnutí. Mně tehdy bylo zcela jasné: Zůstaň, kde jsi, a tak to také bylo správné.“

V centru pro život přibývá práce a Dietmar Fischer jí prosí, aby se stala vedoucí poradny v tomto středisku, zatímco Angela setrvává u práce na ulici. Bude to příležitost k růstu? Je-li to vůle Boží, jistě bude. On už pomůže. Kdo sem vlastně bude přicházet pro radu?

Nejdříve ti, které poslali spolupracovníci před klinikami, ale i jiní, kteří se dověděli o nabízené pomoci. Někteří používají telefonní linky. Pak začíná první kontakt již po telefonu.

O jedné takové poradě, která začala po telefonu, mi Klaudie vypráví s velkou angažovaností: „Je důležité, aby všichni jasně slyšeli, když se někde mluví o potratu. Jednou mě zavolal jeden kněz a vyprávěl mi o mla-

dě ženě, která si chtěla dát provést potrat. Její problém spočíval v tom, že otec dítěte nevěděl, zda se má rozhodnout pro ni nebo pro jinou. Rozhovor v kanceláři, že její problém se vyřeší; bylo to pro ni příliš. Nechtěla dítě bez partnera.

Při poradě telefonem jsem jí mohla popsat, jak asi její dítě teď právě vypadá, jaké následky může potrat mít a další věci. Již při tomto rozhovoru po drátě se vlastně rozhodla pro dítě. Přišla později se svým přítelem do poradny a měli jsme velmi krásný rozhovor.“

Klaudie zůstala se ženou v telefonickém kontaktu. Brzy již nechtěla učinit život dítěte závislým na rozhodnutí muže, který byl nadále nerozhodný, a nakonec se s ním rozešla. Dítě, na které se teď velice těší, přijde brzy na svět. Kéž by všichni kněží dobře slyšeli!

Při poradě jde především o to, popsat pravdu o dítěti. O otázkách týkajících se práva, bydlení se nabídnou zprostředkující rozhovory s rodiči, partnery nebo nadřízenými, zajišťují se bezplatné návštěvy u lékaře.

Ale problém žen leží zpravidla jinde, domnívá se Klaudie: „Potrat je jen špička ledovce. Je tu něco, co se stalo již předtím: nedostatek bezpečí doma, nespokojená matka, která nikdy

neměla radost ze svého dítěte, někdy došlo k zneužití anebo jinému zranění.“

Když Klaudie zjistí, že žena je ochotna přijmout pomoc a je otevřená pro rozhovor, může se podařit v následujících setkáních toto pozadí odhalit, často dochází k obdivuhodným rozhovorům o víře. Většina žen je v této krajní situaci k takovým rozhovorům otevřená. Pak je důležité vysvětlit zcela jasně, že Bůh již k jejich dítěti řekl Ano. Bez jeho Ano by nebyla těhotná. Proto jí také dá to, co bude potřebovat.

„Bůh nedaruje dítě proto, aby člověka zničil, protože děti jsou jeho požehnání. Ženy, které mu důvěřují a začínou se modlit, to pochopí,“ říká tato vírou nesená mladá žena.

„Pak jí vyprávím o své vlastní naději s ní a s jejím dítětem. Kde to zpočátku vypadalo zcela bezvýchodně, ukazuje Bůh krok za krokem cestu z mizerie. Přitom nám neukazuje, jak bude vypadat dalších pět let, nýbrž jen další krok.“

Když ho uděláme, ukáže nám další atd. Když se takto se ženou na něho spolehne, dějí se věci, kterým bychom nikdy neuvěřily.“

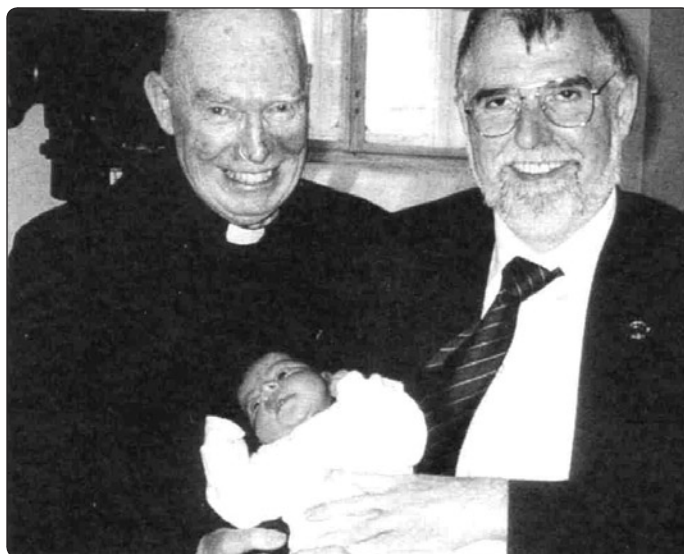
Usmívá se, je to nakažlivý, laskavý úsměv, a vypráví příběh jedné nezletilé cizinky, která požádala v Rakousku o azyl:

„Byla již na potratové klinice. Protože neměla podpis zákonného opatrovníka, byla poslána pryč. Při hledání jiné potratové kliniky narazila v telefonním seznamu omylem na naše číslo. Ihned jsme ji pozvali, aby k nám přišla, a ona mi vyprávěla svůj smutný příběh, jak se musela dívat na to, když její rodiče během války byli zavražděni. Protože byla závislá na rakouském státě, měla strach, aby kvůli těhotenství o všechno nepřišla, a kromě toho měla velké bolesti.“

Otec, také azylant, sebral v domově prostředky na potrat. Nemyslela jsem, že bychom dítě ještě mohli zachránit. U milosrdných bratří, kam můžeme díky Bohu posílat nálehavé případy, bylo vyjasněno nejdříve všechno po medicínském strážce. Pak jsme pro ni požádali o pracovní povolení u nás jako pro učednici. Ukázalo se, že nejdříve musíme mít místo pro vzdělávání učně. Našli jsme je. Uvědomili jsme úřady a dostali jsme nejen toto povolení, ale pracovní povolení pro mladou matku. Může u nás nyní pracovat tři roky jako učednice. Mezitím se narodilo dítě, dostala dětské přídatky a rodinnou podporu a je přešťastná.“

Klaudie září, když mi to vypráví. Zdá se, že jí mladá žena přímo přirostla k srdci. Ptám se, kolik dětí mohlo být dosud takto zachráněno. Během čtyř let 3 000! Do toho nejsou započteny matky, které se po krátké informaci na ulici otočily zpět anebo s brožurou naší poradny v ruce opustily potratovou kliniku.

Po mši svaté v červnu jsem sama viděla 50 matek z 50 různých zemí a různého náboženství s jejich dětmi. Přišly, aby poblahopřály Dietmaru Fischerovi k jeho padesátinám. Byla to překrásná podívaná, vidět tolik matek v jejich pestrých oděvech, jak šťastně sedí pospolu a P. Reilly žehná každé jejich dítě. ▶

P. Reilly a Dietmar Fischer spolu s jedním ze zachráněných dětí

PŘED KONFERENCÍ OSN V JOHANNESBURGU

Životní prostředí a rozvoj – deset let po velké konferenci v Rio de Janeiro se znovu bude jednat o těchto velkých tématech v Jihoafrické republice, kde se sejdou politické špičky z celého světového společenství, aby rokovaly o trvalém rozvoji. Jihoafrické církve jim předaly zprávu, která má zaznít na jednání. Hlavní tón dokumentu je: Od poslední vrcholné schůze se mnoho nestalo. Dokument má název: „Země křičí po spravedlnosti.“ Biskupové píšou do slova: „Mezi problémy životního prostředí a chudobou je jasná souvislost. Oběti

zničeného prostředí jsou také oběti ekologické nespravedlnosti.“ Autoři analyzují rozvojové problémy ve světě a dospívají k závěru: Existují přirozené hranice technického pokroku, tak říkajíc limit rozvoje. Co zde nejvíce schází, je „ekologická technologie“. A té je možno dosáhnout jen v úctě ke stvoření, ve vědeckém a správném hospodaření se surovinami, správnou politikou životního prostředí a hospodářskou politikou, která je celosvětově propojená a má před očima blaho celého světa a nikoliv pouze určitých vybraných skupin obyvatel nebo národů.

Podle Kath-net

Ale kolik úzkosti a zoufalství bylo třeba přemoci, než tyto děti přišly na svět? Není to těžké, když potkáme někoho s tak velkou nouzí a tolik s ním spolutrpite? Jde přece při tom o lidský život. „Ano, někdy je to trochu příliš a někdy se ptám, jak to všechno může Bůh připustit,“ odpovídá zcela upřímně.

„Pak mu ale energicky řeknu: O.K., ukaž mi ale, jak dál. I ženám říkám, že mohou Bohu ukázat svá zranění, která jim byla způsobena.“ Ale u toho nezůstane, protože Klaudie jim také říká: „Ty jsi zraněná, ale Bůh může tvé zranění zahojit, když mu je přineseš. Pak se jí zeptám, jestli je to pro ni O.K., že se za ni modlím. A takřka nikdy se nestalo, že by to odmítaly. Většina je tím hluboce dojata, protože jsem snad pro ně první člověk, který se za ně modlí a vyprošuje jim Boží požehnání.

Každý jednotlivý úsek svého života představuje žena Bohu a prosí o zahojení. Jedna žena, za kterou se nedávno modlila, připojila se nyní k jedné modlitební skupině. Tak prožívám znovu a znovu vyslyšení modliteb a obrácení, která velmi posilují moji víru,“ září Klaudie.

Je to tedy stále radostné, pracovat v centru pro život? „Ano, velice. Když musím někdy na nějakou dobu pryč, srdce mě táhne rychle zpátky. Víím, že je zde při mně Matka Boží, drží mne a přimlouvá se za mě u Boha. Lidsky i duchovně jsem se zde naučila velmi mnoho. Prožívám na vlastní kůži a denně závislost na Bohu. Nejsem to já, kdo může vyřešit problémy těchto žen. Čistě lidsky tu často není vůbec východiska, jen důvěra: Bůh má své plány s každým dítětem. Přirozeně musíme především věřit pevně v tento plán a jeho uskutečnění. Jinak bych tuto důvěru nebyla schopná ženám zprostředkovat. Jak bych mohla ženě říct, ponechej si to dítě, kdybych sama neudělala jako Petr krok na hladinu!“

Tak se stala modlitba a adorace pro Klaudii životní nezbytností, a to nejen modlitba za ženy a jejich děti, ale i za spolupracovnice. „Když nejsem propustná pro Boží působení, nemohu je předávat dále.“

Opouštím středisko s velkým dojetím a hlubokými zážitky. Jak velké a mnohознаčné úkoly plní Klaudie každodenně se svým týmem! Zachraňuje dětem život, chrání matky od těžkých duševních škod a nedjednu z nich přivádí k Bohu. Může být něco krásnějšího?

*Z Vision 2000 - 4/2002
přežil -lš-*

Velkodušnost srdce

„Ty si myslíš, když si zajdeš v neděli do kostela, že jsi lepší člověk než já?“ Leckdo z nás slyšel tuto výtku přítele nebo známého. Taková otázka odhaluje mnoho: Tisnivou vnitřní otázku přítele, zda žije dobře. Jeho mylný soud, že někdo se cítí být „lepší“ člověkem. Neznalost skutečného spektra křesťanského života. A poukaz na tzv. „nedělní“ křesťany.

Víra není nabídka hodnot, ze které si každý vybere podle libosti. A kdo si pro sebe nárokuje být „praktikujícím křesťanem“, těžko se spokojí s „angažovaností“, která vystačí s jednou hodinou v neděli. Povolání a láska vyžadují více. Křesťanská víra zná podobně jako jiná světová náboženství přikázání a povinnosti. Proč je v církevních vzdělávacích nabídkách tak málo témat o Bohu, o Kristu, o svátostech? Je to snad pro ně trapné, mluvit o přikázáních, povinnostech a ctnostech?

Láska se projevuje ve skutcích, nikoliv ve slovech. To platí i pro lásku k Bohu. Jestliže někoho milujeme, máme pro něho i čas. Bůh je přítomný ve svatostánku a většinou bývá sám. Návštěva Nejsvětější svátosti během nákupního shonu nebo po skončení pracovní doby. Každodenní modlitba, alespoň pět minut ráno a večer, abychom svěřili své starosti, poděkovali, přečetli si úryvek z evangelia. I když právě chybí chuť a není čas. Krátké zpytování svědomí večer, bilance spáchaných pochybení.

Přijímat svátosti. Svaté přijímání tu a tam i ve všední den. Chybí opravdu čas, anebo vlastní velkodušnost? Přijmout osobní stav hříšnosti, překonat strach z vyznání a vyhledat zpovědníka, aby bylo možno začít znovu.

Přinášet malé oběti. Kristus nás nespasil na pohovce, nýbrž na kříži. Křesťané jsou přece povoláni, aby pokračovali v díle spásy, aby byli spoluvykupiteli. Nejde o manifestační mučednictví, ale o diskrétní oběti: zřící se

druhého šálku kávy, třetí cigarety, pohledu na auto či přitažlivou ženu. Maličkostí, které obětujeme Bohu: „Pane, zde, pro tebe.“

Dodržování církevních přikázání, Desatera, úsilí o křesťanské ctnosti a evangelijní rady: čistotu, chudobu a poslušnost. Široké pole, které by překročilo tento rámeček.

Blíženská láska

Křesťané jsou povoláni, aby milovali své bližní. I tato láska má konkrétní jména: ohled, spoluúčast, sebeobětování. Každodenní úsilí o dobré vztahy s obtížnými kolegy mohou znamenat více než manifestační účast na pochodu solidarity za Třetí svět. Přítelem je v nouzi, potřebuje dobrou radu, udělat si čas, nebo se nám to právě nehodí?

Láska se může také jmenovat: umět naslouchat a nemluvit jen o sobě. Vynasnažit se, abych byl dobrým rodičem, dobrým manželským partnerem, a ne pouze řečnil o „hodnotě rodiny“. Zřící se někdy času pro své záliby ve prospěch rodiny. Navštívit babičku, která po tom tak touží. Tam, kde je třeba, pomoci i penězi a nejen řečí a modlitbou. Neskrblit časem, pomoci a penězi.

Bohatství možností konkretizovat lásku k Bohu a k bližním je veliké. Kdo si vezme příliš velké sousto, může brzy rezignovat. Kdo to myslí upřímně, může si takový program připravit s pomocí dobrého „trenéra“. Církev jich má hodně. Kdo však si myslí, že může své „penzum“ zredukovat na nedělní mši a pokroucený křížek před teplým jídlem, ten paroduje křesťanský život. Ten nikdy nezažije, jak osvobozující je „velkodušnost srdce“.

Úsilí, boj a vytrvalost – to je injekce v úsilí o tuto velkodušnost. Vyčítajícímu příteli by se měl vysvětlit takový „program“. Snad ho také zapálí. Nebo také odradí. Protože „úzká je cesta, která vede k nebi...“

Z Komma 12/2002

Manželství a rodina jsou budoucnost

Právě v naší době prožíváme otřesným způsobem, jak je podporováno vědomým i nevědomým způsobem rozbití rodiny. Rodina je však podkopávána i jiným způsobem, a to zevnitř, jak sdělil Pán Barbaře Weigandové (†1943) v březnu 1896.

„Lidé vyznávají ve zpovědi své hříchy, ale nikoliv tak, jak se staly. Mnozí se zpovídají, nikoliv však z toho, že mají v srdci cizoložství. Zpovídají se jen všeobecně, že přestoupili 6. přikázání, nikoliv však, že se toho dopustili v manželství. Hleď, to je hrozná zlouha naší doby – narušená rodina, protože čím více tento hřích převládá v manželství, tím více se vytrácí z rodiny všechno štěstí a spokojenost.

A z rodiny vzhází celý lidský rod, z rodiny vycházejí děti pro řeholní stav, vycházejí z ní kněží, kteří pak dalším lidem hlásají evangelium, kteří předcházejí druhé dobrým příkladem a mají jim ukazovat cestu k nebi, ale oni jsou nakaženi duchem zkaženého rodinného života, a proto zanedbávají mnoho svých povinností.

Hleď, moje dcero, to je otevřená rána, kterou vidíš uprostřed mého Srdce. Vidíš, že mé Srdce je doslova rozpolceno. To je pro rozbitá manželství a nevěrnosti. Přivedl jsem k sobě v ráji muže a ženu. Oni vyšli neposkvrnění z mé ruky. Ale oni již narušili manželství svým prvním hříchem. Se-stoupil jsem z nebe a zasnoubil jsem se se svou panenskou nevěstou Církví, abych znovu posvětlil manželský stav, abych ho předcházel a ukázal světu, co je to manželství.

Kéž by lidé poznali, jak jsem dobrý! Jak si vážím tohoto lidského rodu, jak štědrý jsem ve svých milostech! Jak jsem se staral, aby uslyšeli mé slovo! Ale všechno dopadlo na ohluchlé uši. Proto sdílej mou bolest, má dcero! Trp a přinášej oběti, smíruj a spoj se se mnou. Hleď, jak já se den co den obětuji, neznám únavy, když přináším rukama kněží v obět sám sebe nebeskému Otci.

Hlavní příčinou hříchů je pýcha. Pýcha byla také prvním hříchem, protože lidé se chtěli rovnat Bohu. Je to pýcha, co vede k ničení manželství, protože člověk se cítí příliš veliký, než aby se podřídil víře, která prý pochází z tak dávné doby, která prý je dobrá jen pro chudé a hloupé, a tak skrze pýchu dospěli lidé k nevíře. Odhazují ji jeden po druhém, až jejich duch zcela vybledne a opanuje je hřích.

Já pak musím takové srdce opustit, a když opustím srdce ženy, pak je opuštěné srdce domu, protože žena, křesťanská žena je srdcem domova, a tak jako všechny hříchy vycházejí ze srdce, tak z ženy vstupuje do rodiny všechnen neduh.

Podívej se na rodinu, kde manžel je tak rozhazovačný, že všechnen čas tráví v hostinci, rozplývá všechnen majetek, ale pokud je žena na dobré ces-

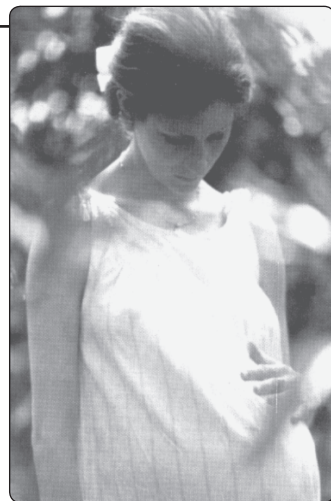
OBDIVUHODNĚ POZITIVNÍ OHLAS

Papež je mocný. To, co přetrvává, je obdiv nad převážně pozitivním kanadským zpravodajstvím o XVII. SDM v Torontu. Obvykle se v Kanadě setkáváme s nepřátelským postojem vůči tradičním křesťanským hodnotám a principům, které papež neúnavně hlásá. A přece tentokrát jako by se média předháněla v obšírném pozitivním zpravodajství. Na akci se přihlásilo více než 3500 novinářů.

V „Toronto Sun“ se objevilo: „Jane Pavle, musím něco dodat. Podceňovali jsme Vás. Děkuji. Děkuji, že jste nám bez ohledu na naše náboženství připomněl důležitost odpovědnosti a cílevědomosti. Sílu víry a Boží moc. Děkuji, že jste přivedl do Toronta statisíce nádherných a správných mladých lidí.“

Antikatolická novinářka a propagátorka potratů Linda McQuain v Toronto Star, největších kanadských novinách, napsala: „Když se zpravodajství o papežské návštěvě zvedlo do ohlušujícího crescenda, takže bylo těžké rozeznat většinu médií od vatikánské tiskové kanceláře, začala jsem se zabývat otázkou: Je ještě možno dívat se na svět sekulárníma očima, když je celý svět zaplaven vírou?“ „Skupiny mladých katolíků, kteří veselé mávají vlajkami, radostně zpívají a slušně a přátelsky táhnou Torontem, měly úžasný úspěch... Oni zahanbili všechny cyniky,“ končí Peter Worthington v „Toronto Sun“.

Podle Kath-net

tě, pak je sice zničen vnější blahobyť, ale vnitřní trvá dále, protože žena tím více vede děti k modlitbě. Čím více muž rodinu zanedbává, tím více se matka s dětmi modlí, a rodina je zachráněna, ano, ona je zachráněna jedine skrze ženu, skrze srdce domova.

Jak zřídka, velice zřídka je ztracen muž, který má zbožnou ženu, i kdyby spáchal všechny zločiny světa. To je bolest, kterou ti musím sdělit.

Nutí mě to, abych ti ji sdělil, protože mám s tebou soucit ze dvou důvodů: protože ti, kteří jsou pro tebe Boží zástupci, tě mají za blázna, a protože já tě ustavičně zkouším, ale já tě musím podrobovat zkouškám, neboť dokud jsi na světě, jsi ve zkoušce. Ale to jedine ti má postačit, že totiž můžeš sdílet moji bolest, když mě miluješ.

Proto žádám, aby vedle manželského stavu byl stav panenský, protože manželství je rozbito, rodina narušena. Proto moje Srdce žádá tak horoucně, když rána v mém Srdci je stále širší, aby tento stav byl ctěný a vážený, protože křesťanská rodina je moje Srdce, a proto musí moji služebníci naléhat na moji Matku, aby jim pomáhala přivést tento stav opět k rozkvětu. Mám věrné služebníky a chlubím se jimi. Jsou mou pýchou, představuji je obyvatelům nebe a jednou, až dobojují, mají zaujmout místo v mém srdci. Rodina je budoucnost!“

*Životopis, str. 230 n.
překlad -lš-*

Nové rozkvěty v Církvi dříve a dnes

Kdo se dívá na čas a svět jen pod zorným úhlem svých okamžitých starostí a přitom nechává veřejek a předvěřejek a ostatní okolnosti v temnotách, ten by se neměl domnívat, že je realista.

Šlechtě Wittelsbacherů vděčí velká část Německa za přijetí katolické víry.

Hrabě Vilém Bavorský a Renata Lotrinská, vévodkyně bavorská, byli velkými podporovateli tridentských reforem.

Když to promítneme na současnou krizi církve v západní Evropě, hlavně v německy mluvící oblasti, znamená to upřít svůj pohled na všeobecně známé krizové jevy a přehlížet celek. To platí i ze zeměpisného hlediska: Církev obsahuje celý svět, ne pouze evropský Západ, a časově: Církev tu není teprve ode dneška.

Existuje ještě jiný falešný pohled na skutečnost, totiž pohled přes evolucionistické brýle. Dějiny a vývoj – i v Církvi – to není stálý vývoj k vyššímu a dokonalejšímu. V lidském životě a také v životě Církve jsou vlny vrchů a vlny propadů. Nahoru a dolů, úpadek a rozkvět.

Když z tohoto zřetele pohlédneme na skutečnost, církevní skutečnost, dospějeme ke skutečně realistické úvaze a získáme odtud silné impulzy pro současná jednání.

a) To, co zažil sv. Bonifác, když přišel na německé území, musel být pro něho skutečný šok.

Zvyklý na duchovně, kulturně a nábožensky vysoce vyvinuté prostředí ve své anglické vlasti, ocitl se zde opět v barbarických poměrech.

Biskupská sídla v rukou chamtivých, lichvu a smyslnost hledajících mužů. Kněze a jáhny se čtyřmi i více nevěstkami, kteří se přesto, anebo proto stali biskupy. Rozmařilá společnost trávící čas na honech a lenivá ve výkonu svého úřadu byla opravdu jedno jediné pohoršení. U jednoho kněze zjistil Bonifác, že nikdy neznal správnou křestní formuli. Křtil „in nomine patriae et filiae et spiritus sancti“.

Když už pastýři byli v takovém stavu, jak to vypadalo s křesťany? Jsou to katastrofální scénáře, které popisuje Bonifác ve svých dopisech!

Ale neuplynulo od jeho mučednické smrti ani padesát let, a pozorovateli se nabízel v říši Karla Velkého zcela jiný obraz.

Vznikla biskupství a kláštery, u katedrál byly zřízeny školy, pěstovala se katecheze a liturgie, římský církevní zpěv, gregoriánský chorál, šířily se všude školy zpěváků. Kvetlo umění a věda, jejichž výsledky budí ještě dnes v muzeích úžas.

Pořádaly se synody, aby došlo k uspořádání každodenního církevního života, a samotné zákony, které vydal Karel, tzv. Kapitularie, je možno číst přímo jako kázání.

Intenzivní christianizace lidu přinášela první plody. Ne nadarmo hovoří historická věda o „karolínské renesanci“. Ta dosáhla za Karlova syna a nástupce Ludvíka Zbožného svého vrcholu.

Hlavními nositeli tohoto všestranného nábožensko-kulturního hnutí byli vynikající biskupové a především mniši. Teprve nyní se za pomoci opata Benedikta z Aniane rozšířilo benediktinské mnišství a přivedilo rozhodující christianizaci Němců.

Po několika poklesech došlo pak ve středověku k tzv. ottonské renesanci v 10. století, v 11.–12. století ke gregoriánské reformě a konečně pod vlivem žebřavých řádů ve 13. století po určitých jevech poklesu vždy k novým rozkvětům. Rozkvěty to byly v pravém slova smyslu, když např. na pařížské univerzitě v jednom dni 70 profesorů a žáků požádalo o dominikánský hábit, anebo století předtím mladý rytíř Bernard z Clairvaux s více než 30 přáteli zaklepal na bránu kláštera v Citeaux a požádali zde o přijetí.

Celý středověk – daleko od všech představ o jakoby monolitickém bloku – byl velmi pohnu-

tou epochou charakterizovanou stále novými duchovními a náboženskými hnutími.

b) Ale přeskočme staletí a podívejme se do střední, severní, východní a západní Evropy uprostřed 16. století. Přes tyto země se od doby Luthe- ra, Kalvína, Zwingliho převálily bouře protestních hnutí a zanechaly za sebou zemi náboženských trosků.

Již před Wormským říšským sněmem v roce 1521 podává pa- pežský vyslanec Alexander tu- to zprávu:

„Hrozí lidové povstání, nebo spíše celé Německo je v jasné vzpouře. Devět desetin je pro Luthe- ra, zbývající desetina přinejmenším křičí: Smrt římskému dvoru!“

V následujících letech četní řeholníci opouštějí své kláštery, stovky kněží se žení a stávají se mocnými knížaty, s výjimkou Bavorska spojenci Lutherovými a vyplňují veškerý katolický život. Zhroucení, které postihlo severní, střední a východní Německo spolu s jihozápadem země, bylo takřka úplné. Spoušť mravů a náboženský zmatek byly všeobecné. Věděl lid vůbec, zda věří luthersky nebo katolicky? A i u samotného katolického kléru panovala nejistota a ztráta odvahy.

Tak asi vypadala situace církve v Evropě, když se 1546 sešel Tridentský koncil.

A opět: půl století nato došlo k novému rozkvětu, který byl tak neočekávaný a tak hluboký, tak mocný a působivý, že ho významný církevní historik Hubert Jedin označil za „tridentský zázrak“.

Tímto zázrakem byl neslýchaný fenomén katolického baroka, který byl daleko více než jen umělecký sloh a kterým se chápe celá kulturní epocha, kdy nová vitalita katolické víry dala

Ignác: *Není reformy církve bez jednoty s papežem. Dne 27. září 1540 předal Ignác z Loyoly papeži Pavlu III. statut Tovaryšstva Ježíšova. V něm se praví: „...svazkem slibu se zavazujeme všechno, co Jeho Svatost poručí k pokroku duší a k šíření víry, okamžitě provést bez výtáček a bez omluv...“ Jezuité se stali nejúčinnějšími nositeli tridentské reformy.*

rozlet všem oblastem kultury, umění, vědy, náboženství, každodennímu životu a vůbec lidem této epochy a která dodnes zůstala nedostizitelná. To, co katolická církev ztratila reformací, to se jí vrátilo z asijských a amerických národů, kam se zbytek katolické Evropy odvážil vstoupit ve smělém misijním působení. Přitažlivá síla církve obnovené a posílené na Tridentském koncilu byla tak velká, že četní protestanti, knížata, učenci, teologové i občané se přiklonili ke katolické církvi. Sbírkou životních příběhů výlučně prominentních konvertitů od počátku reformace do konce 18. století zabírá 13 svazků!

c) Třetí příklad nového církevního rozkvětu můžeme najít ve Francii po revoluci 1789.

Pronásledování církve, které se postupně v krocích zostřovalo, dosáhlo svého vrcholu koncem srpna 1792, kdy byli všichni kněží věrní Římu deportováni a v tzv. záříjovém vraždění bylo jen v Paříži zabito 300 kněží, mezi nimi tři biskupové. Kněží, kteří tím nebyli postiženi, hrozil během 24 hodin trest smrti, zemi zaplavila násilná vlna diskriminace od léta 1793 do

léta 1794. Jen za tento rok došlo k 22 938 popravám, respektive vraždám.

Většina kostelů byla zavřena, nebo zpusťována, nebo dokonce zbořena, neděle zrušena, bohoocta byla nahrazena kultem bohyně Rozumu. Sotva několik tisíc kněží pracovalo s nasazením života v podzemí, aby posloužili zbylým věřícím svátostmi. Celkem asi 5 000 katolíků a 1 000 kněží zemřelo mučednickou smrtí.

Díky hrdinské věrnosti mnoha kněží a věřících, kteří vydrželi i teror, potvrdila se i za tohoto teroru pravdivost devizy „Succisa viscerit“, z ořezaného pahýlu stromu vyrašila svěží zeleň!

To, co se stalo, sotva byl povolen revoluční režim, bylo obdivuhodné. Konkordát, který Napoleon uzavřel s Piem VII., i přes četné nedostatky umožnil obnovu biskupství a farností a spisovatelé jako Joseph de Maistre a François René de Chateaubriand svými značně rozšířenými díly působivým způsobem dokázali pravdu a krásu katolické víry.

V následujících desetiletích za pontifikátů Řehoře XVI.

Byly záplavy za trest?

Katastrofální rozsah letošních záplav vyvolal řadu znepokojivých otázek. Ničivý proud valící se vody, před nímž lidé zachraňovali holé životy, probudil nejen děs, ale i červíky zavrtávající se hluboko do svědomí. O souvislostech – bezprostředních i těch vzdálenějších – mezi lidskými skutky a přírodními katastrofami nemusíme jen spekulovat. Řadu z nich známe dost dlouho.

Napadnou nás už notorické prohršky proti zdravému rozumu, jako je výstavba obydlí v zátopových pásmech, nebo koncepce přehrad, které v nejkritičtější době vodu nezadržují, ale naopak vypouštějí. Na vltavské kaskádě stále platí stalincké „poručíme větru, dešti“ – na prvním místě kvanta levné vody, potom levná elektřina a teprve pak ochrana lidí před povodní.

Zachovávaní tohoto principu (stejně jako komunistického potratového zákona) ještě 12 let po sametové revoluci nesvědčí o změně přístupu k člověku jako neopakovatelné bytosti. Už při schvalování příštího státního rozpočtu by mělo platit, že investice do opatření proti vodě, která se opakuje třeba jen jednou za sto let, nechrání pouze životy a majetek, ale i sebevě-

domí občana, jehož si stát váží a o něhož se umí a chce postarat. Když dokázala Vídeň vyřešit hrozbu záplav na veletoku Dunaji, proč by to nešlo u nás na Vltavě?

Sto a víceletá voda, která zaplavila obrovské plochy státu, dala člověku pocítit také jeho vlastní nepatrnost. Stejně jako neovladatelné přírodní síly kdekoliv ve světě nám připomněla pošetlost pachtění za pozemskými statky, které pomíjejí v jediné chvíli zmaru. Může nás napadnout: nenásleduje za vinou trest i v delším horizontu?

Je-li jednou z příčin přírodních katastrof změna klimatu vyvolaná bezohledným stylem života, je to vina konzumní společnosti. Ale to není jen vina kolektivní, protože začíná vinou osobní. Konzumním návykům se daří v životě, který postrádá duchovnost. A nedostatek víry v Boha vede ke zbožnění materiálních statků.

Mějme proto v úctě věci, které nezměříme penězi ani okamžitým prospěchem nebo požitkem. Respektujme hodnoty, které nás přesahují a které můžeme zahlédnout například tváří v tvář stoleté vodě.

*Jiří Karas,
poslanec KDU-ČSL*

a Pia IX. vznikl ohromný počet řeholních společenství. Jen v roce 1814 jich bylo 1253 nejen nově založených, ale i církevně schválených. To představuje tisíce mladých mužů a žen, kteří byli ochotni i za těžkých podmínek dát se do služeb Boha a lidí.

Francie se stala středem misijní činnosti především v Asii. Misijní impuls je však neklamným měřítkem pro duchovní vitalitu církve.

Francouzský příklad zářil do ostatní Evropy a všude se projevil novým rozkvětem ve společnosti poznamenané novým osvi-

censtvím, socialismem Marxe a Engelse, vulgárním materialismem a bezbožeckým liberalismem. Tento rozkvět je možno označit za rovnocenný onomu potridentskému. I když se v mnoha vydáních šířily knihy, jako je Renanův Život Ježíše, které přivedly mnoho lidí ke ztrátě víry, znovu vzniklé a založené řeholní společnosti apoštolského, charitativního a misijního zaměření dokazují přitažlivost, která v téměř všech zemích Evropy a Ameriky zasáhla katolickou mládež, a ta se dala do služeb Církve.

(Dokončení příště)

Mezi celibátem a pedofilií neexistuje spojení

Sexuální zneužití od těch, kteří mají naopak před ním chránit, patří k předním základním zločinům. Především jsou-li jejich oběťmi děti. Byl to právě morální kodex katolické církve, který v posledních desetiletích stál osamoceně proti ideologicky motivovanému zlehčování pedofilie. Nyní je tím postižena sama církev.

Dr. Manfred Lütz je psychiatr a vedoucí lékař Alexiánské nemocnice v Kolíně nad Rýnem. Varuje před neseriózním šířením pojmu „zneužití“ a jiných nových klíší.

Zneužití dětí katolickým knězem je obzvláště ohavný zločin. Neboť vzhledem k traumatizaci sexuálním násilím má také své přeapadení charakter incestu. Kněz se nachází vůči dorůstajícímu v roli otce. Ale jeden obzvláště dramatický aspekt se při veřejných debatách na toto téma přehlíží: Takový přehmat může mladému člověku, který se setká s církví tak strašným způsobem, na celý život uzavřít cestu k víře a k dobrému Bohu.

Veřejnost, jak v USA, tak v jiných zemích, které jsou konfrontovány s takovými případy, požaduje oprávněně jejich bezpodmínečné objasnění a rozhodné jednání. Ale pokaždé, když se vysoce vzepnou emoce, mají velcí zjednodušovatelé konjunkturu: na celý život zavřít tyto škůdce dětí, to je podle nich jediné řešení; zrušit celibát, to je teď příkaz dne! Stále jsme to říkali, není divu, že k tomu došlo, nesmí se již déle váhat vzít na

vědomí vědecké poznatky o pedofilii a vyvodit z toho patřičné důsledky.

Kdo něco takového tvrdí, pouze prozrazuje, že o stavu vědy v této oblasti nemá vůbec tušení. A co je horšího, zjednodušuje problém a překáží tak přiměřenému řešení. I sama veřejnost, která takto reaguje, ukazuje, že o tom nic neví.

Zrušit tabu

Malé ohlédnutí: Ještě na počátku sedmdesátých let prohlásil jeden sexuolog jednoznačně při jednom náslehu v říšském sněmu, že pedofilní styky bez násilí nemají žádné negativní vlivy na děti. Tehdy se hovořovalo pro emancipaci dětské sexuality, zakládaly se pedofilní časopisy, které chtěly toto téma zbavit tabu, a ještě na konci osmdesátých let se objevila v renomovaném německém lékařském nakladatelství kniha, která se zasazovala o dekriminální pedofilie.

Sexuální vědě slouží ke cti, že sama uznala, že je to bludná cesta. Onen sexuolog vzal svá tvrzení stará dvacet let zpět. Nyní bylo jasné, že při styku dospě-

lého s dítětem nikdy nelze hovořit o vyloučení násilí, protože dítě při své přirozené potřebě blízkosti a něžnosti je vykořisťováno dospělým, který je motivován zcela jinými sexuálními potřebami. Tato pozoruhodná změna perspektivy v sexuologii se odehrála ve stínu silného opozičního hnutí, které přišlo především z řad feminismu.

Zneužití zneužití

Koncem osmdesátých let byly zveřejněny statistiky, které ukazovaly na vysoké procento v dětství zneužitých dívek. To vybičovalo fantazii do té míry, že běžné každodenně prokazované něžnosti sloužily jako ideologicky motivovaný obraz muže schopného kdykoliv násilných činů.

V letech 1989–1996 se v USA v Severní Karolině odehrála otřesná tragédie. Několik rodin bylo obviněno, že zneužívají své nezletilé děti. Děti byly rodičům odňaty – to všechno provázela zběsilá veřejná kampaň a všichni rodiče byli obviněni, někteří dokonce vzati do vazby. Procesy se protahovaly donekonečna. Nakonec vyšlo najevo, že obvinění byla falešná. Ale bylo už pozdě. Po sedmiletých tahanicích byly rodiny rozvráceny a všechny děti těžce traumatizovány.

K dnešnímu stavu je třeba říct, že zneužívání dětí bylo dlouho tabuizováno a pachatelé unikali pozornosti. Také je třeba říci, že zneužití postihovalo především dívky. Pokud však někdo pojem zneužití neseriózně rozšiřuje, přispívá k zlehčování problému a k tomu, že se pak postiženým nedostává potřebné pomoci. Máme ještě velké dluhy, pokud jde o vědecký výzkum jak postižených, tak pachatelů. Pedofilie patří k nejméně prozkoumaným formám sexuální deviace.

Pokud jde o postoj katolické církve k tomuto fenoménu, je třeba kvůli spravedlnosti a pravdě říct, že po dlouhé období v posledních desetiletích byla cír-

kev jedinou institucí, která se ve svém morálním kodexu stavěla proti zlehčování pedofilie, stejně jako se nyní naopak staví proti paušálnímu deptání „škůdců dětí“. Je ovšem nesporné, že vývoji v posledních letech nevěnovala církev vždy dostatek pozornosti a v některých případech se zachovala diletantsky, když ojedinělého provinilého kněze pouze přeložila na jiné místo a ani v novém prostředí nikoho neinformovala o tomto nebezpečí.

Takové chybné jednání je jistě nepřijatelné. Mně však jsou v posledních letech známy konkrétní případy, kdy církevní odpovědná místa prokázala v takových případech velkou pečlivost a rozhodnost. Proto jsou paušální odsuzování církve rozhodně nemístná. Velice trapné je, když notoričtí církevní kritikové, kteří o samotném fenoménu nemají žádné konkrétní znalosti, využívají vzniklé debaty, aby vynášeli na světlo svá oblíbená proticírkevní témata.

Použitá klíší

Je třeba říct zcela jednoznačně: S celibátem nemá pedofilie nic co do činění. Celibátem se nikdo nestane pedofilem. Neexistuje jediný seriózní vědecký doklad, že by pedofilní chování bylo u kněží četnější než u ostatních skupin povolání. Naopak můžeme poukázat na to, že statisticky je daleko pravděpodobnější, že zneužije své dítě jeho vlastní otec než farář.

Ale protože delikt spáchaný knězem může mít obzvláště těžké následky, není možno při vší diferenciaci věc zlehčovat. Slepé ideologické proticírkevní výpady ovšem spíše brání správnému a nutnému řešení tohoto procesu. Chce-li pak někdo zničit člověka už pro pouhé podezření, diskredituje samotný boj proti zneužívání dětí a brání rozumným profylaktickým opatřením.

Z Komma 12/2002
přeložil -lš-

Skutečná tvář otce Pia (35)

Těchto několik řádků plných vzrušení dává výbornou představu o dramatu nevěřícího, které bylo vyřešeno v plném světle. Padre Pio nevyužívá charismatu, aby se vyhnul všem těžkostem. Je pravda, že odbojnému intelektuálovi dá na srozuměnou, že čte v jeho svědomí, ale nejdříve se snaží s nevyčerpatelnou trpělivostí a nesmírnou delikátností odstranit ubohé překážky, které ochromují jeho rozum. Kdyby tomu tak nebylo, měl by tolik posluchačů z řad intelektuálů?

A právě jednomu z nich řekl slova: „V knihách Boha hledáme. V modlitbě ho nalézáme.“

V knize Alberta de Fanteho nacházíme fakta, která nám ukazují málo známou tvář P. Pia: ne tolik divotvůrce, jako spíše nesmírně lidského „otce duší“ s nevyčerpatelnou citlivostí a působivostí.

* * *

S krajní přísností posuzuje každý hřích proti „životu a přirozenosti“ a žárlivě bdí nad svatostí křesťanské rodiny a nešetří úsilím, když se jedná o těhotné ženy a malé děti. V tomto směru má už svou pověst v celém okolí. Všechna mladá manželství ho prosí o požehnání. Všechna batolata procházejí jeho rukama. Často ho rodiče prosí, aby vyzval jejich novorozenci jméno. S upřímností sobě vlastní vyhoví jejich prosbě. Jednou přišel za ním do sakristie jeden brigádýr karabiniérů.

„Otče, moje žena je v jiném stavu. Jaké jméno máme dát dítěti?“

„Chiamalo Pio - nazvi ho Pio,“ řekl krátce.

Brigádýr byl celý šťastný. Právě to si přál. Nicméně zůstala ještě jedna pochybnost:

„A co když to bude děvče?“

„Nazvi ho Pio, řekl jsem,“ odpověděl tónem, který nepripouštěl další diskusi.

A byl to chlapec.

Dva roky nato tentýž brigádýr klepe na klášterní bránu.

„Otče, moje žena čeká dítě. Prosim o jméno pro něho!“

„Pojmenuj ho František,“ říká Padre Pio.

Brigádýr vznáší nesmělý protest:

„Otče, jednou to vyšlo, ale to není jisté, tentokrát to může být děvče.“

„Člověče malé víry!“ zvolal otec Pio.

Znovu se narodil chlapec.

Není divu, že bdělý brigádýr na slovo věří P. Piovi. A byla doba, kdy ho pomlouval. Potom, jako mnoho jiných, se za ním vypravil. Padre Pio mu vyčínil:

„Co to vykládaš o mně za hlouposti, když jsi mě v životě neviděl? Nejdříve se podívej, a potom mluv.“

Zaskočený brigádýr vykotal omluvu, podíval se, a Padre Pio si ho rázem získal.

Ten poctivý brigádýr není jen tak leckdo v okruhu P. Pia. S obrovským zápalem plní svěřené úkoly. Kdysi jeho předchůdci hledali Francesca Forgioneho. On nyní drží stráž u otce Pia a je rozhodnutý nedopustit, aby byl unesen. Protože i když je brigádýrem karabiniérů, ve svém lokálním patriotismu si v ničem nezadá s hodnými lidmi v Gargano. Svatého máme snad na to, magari, abychom si ho podrželi a nepustili!

* * *

Rozumí se samo sebou, že Padre Pio miluje děti a ony mu to odplácují vděčností. Kolikrát již urychlil termín jejich prvního svatého přijímání!

„Je třeba, aby Ježíš vstoupil do jejich srdéčka, než tam vejde zlo,“ říká.

Maličci jsou obdařeni velmi citlivými anténami, které jim dovolují vnímat to, co je starším nedostupné: přitažlivou Boží sílu v srdci, které je mu dokořán otevřeno, a onu „vůni milosti“, někdy v doslovném významu.

„Co to tu tak voní?“ ptal se tříletý chlapec otce, který ho přinesl představit otci Piovi.

Jedna šestiletá dívčina to popsala velice krásně:

„Vypadá to, jako by Padre Pio žil v květech.“

Všichni v okolí znají kouzelnou příhodu malého děvčátka jménem Gemma di Giorgi, od narození nevidomého, které při narození nemělo zorničky, a když přijalo svaté přijímání z rukou otce Pia, náhle získalo 18. června 1947 zrak, aniž by mělo zorničky.

To byla výzva pro vědu. Čtyři měsíce po zázraku podrobil slavný oční lékař z Perugia dr. Camarazza dítě podrobnému vyšetření a potvrdil, že nemůže vidět.

A zatím dívka, dnes patnáctiletá, chodí do školy a těší se nejlepšímu zraku. Přichází často do San Giovanni Rotondo za svou babičkou. Padre Pio jim říká a potřásá hlavou:

„Moji milí, nepleťte se mi do této záležitosti. To není moje práce, ale Madony.“

Jedna rozumná osoba mu na to odpověděla:

„Ale bylo zapotřebí, abyste ji uprosil.“

Z milosti Madony delle Grazie se těší prostřednictvím otce Pia nejen lidé z širokého okolí. Je znám také příběh bojovného ateisty doktora Francesca Ricciardiho, který celá léta vedl pomlouvačnou kampaň proti náboženství a proti kapucínovi obdařenému stigmaty. Dok-

tor měl dobrou pozorovatelnou: krok od kláštera v samotném San Giovanni Rotondo, u této „kovárny obskurantismu a šarlatánství“, shromažďoval u sebe představitele místní inteligence, promlouval jim do duše. Odvolával se na vědu, ze které čerpal argumenty, a útočil na „i frati“ - řeholníky tak zarputile, že se mu podařilo vytvořit solidní středisko opozice.

Padre Pio to prozatím mlčky snášel.

Teprve po letech nastala hodina odvety. Zde máme příklad pomsty svého druhu, jakou praktikují ti, kteří milují Boha.

Doktor onemocněl. Diagnóza jeho kolegů zněla jednoznačně: rakovina žaludku. Na operaci bylo pozdě. Jednoho dne se roznesla zpráva, že dr. Ricciardi umírá.

I přes svůj ateismus byl všeobecně oblíbený, protože měl šlechetnou povahu a chudé léčil zdarma. Ze všech stran se sešli sedláci, poklekali na ulici a modlili se, aby se smířil s Bohem.

Farář don Giuseppe Principe si dodal odvahy a zašel k umírajícímu.

„Non voglio preti! - nechci kněze,“ vykřikl doktor vztekle, a aby dodal svým slovům větší váhu, hodil po faráři pantoflem.

Ale don Giuseppe nijak neznechucený se nevzdával. Naláhal dále.

„Dejte mi svatý pokoj!“ křičel nemocný. „Jen Padre Pio by mě mohl vyzpovídat, ale ten nepřijde, dost jsem se mu naubližoval. Ostatně nesmí opustit klášter. Zemřu tak, jak jsem žil. Dosti toho!“

Někdo šel uvědomit P. Pia. Ten šel rychle do kostela, vzal sv. oleje a viaticum a na svých proražených nohou se dal do běhu a pospíchal za doktorem. Vím to všechno od svědků, kteří mi vyprávěli celý příběh.

(Pokračování příště)

Zvedni se a neboj se!

V italském městě Crema žila zbožná dívka Kateřina Umberti, které záhy zemřeli oba rodiče. Žila v péči svého bratra Kryštofa. Její jedinou radostí byla úcta k Panně Marii, na kterou se obracela s celou vroucností svého srdce, jakou by chovala ke své pozemské matce. Necítila se pak tak sama a opuštěná. Při každodenní modlitbě cítila její sladkou přítomnost.

Bratr Kryštof pro ni připravil manželství s mladým mužem z Bergama, jistým Bartolomějem Petrobellim, kterému přezdívali Contaglio. Byl to obchodník z vážené rodiny, ale měl prudký charakter a byl vyhnán z rodného města kvůli vraždě. Protože vznikly spory kvůli věnu, Kateřina zůstala u svého bratra, zatímco její neposedný manžel ustavičně cestuje kvůli obchodům nebo svým vrtochům. Dne 3. dubna roku 1490 večer Bartoloměj nečekaně přijel z Bergama, alespoň tak tvrdil; řekl, že byl omilostněn a zproštěn vyhnanství, a proto žádal Kateřinu, aby si neprodleň vzala všechny své nejcennější věci a odjela s ním k jeho rodnině. Odjet v tuto hodinu a tímto způsobem bylo bláznovství, ale on tak naléhal a byl tak netrpělivý, že Kateřina se polekala a neodvážila se mu odporovat. Vyjeli tedy z městské brány. Bartoloměj, místo aby jel nejkratší cestou do Bergama, vydal se opačným směrem. Mezitím se setmělo a městské brány se zavřely. Za tmy došli do lesa u Noveletto, asi jednu míli od Cremy. Bartoloměj sestoupil z koně, uvázal ho ke stromu, sňal z koně svou ženu, obral ji o všechny zlaté šperky, vytrhl z pochvy meč, který s sebou stále nosil, a chtěl jí utnout hlavu. Ona však padla na kolena a zvedla ruce na obranu. Jednu ruku jí uťal, druhou přerazil v lokti, tři velké rány jí způsobil na hlavě, kterou si již nemohla

bránit. Náhle se jeho meč zlomil, násilník ho odhodil, nechal zraněnou v kaluži krve a odjel na koni pryč do temné noci.

V hlubokém tichu lesa, se čtrnácti ranami, ve strachu, že zemře, obrátila se Kateřina na Matku Boží: „*Madono požehnaná, pomoz mi!*“ Protože cítila, že jí život opouští, opakovala slabnoucím hlasem svou modlitbu k Panně Marii. V jednom okamžiku jí přeběhl mráz a jako by cítila tajemnou přítomnost, otevřela oči. Světlo zaplašilo temnotu noci a v něm spatřila postavu ženy vznešeného vzezření. Měla sladký pohled a oči plné dobroty a pevným hlasem jí nařídila: „*Povstaň, má dcero, a nepochybu!*“ Do Kateřinina srdce se pozvolna vrací teplo. Upřela z celé duše pohled na paní a zeptala se: „*Kdo jste?*“ Neznámá jí odpověděla: „*Jsem ta, kterou jsi vzývala. Vstaň a pojď beze strachu za mnou!*“

Kateřina, aniž ví jak, stojí na nohou a je schopná chůze. Jako ve snu uposlechne příkazu Neznámé a následuje ji. Vyjdou z lesa a jdou po chodníku asi čtvrt míle a přijdou ke stavení, Neznámá zaklepe na dveře, zvolá jasným hlasem, a zatímco se dveře otevírají, zmizí jí z očí.

Když se otevřely dveře, obyvatelé domku vidí před sebou

hrůznou podívanou: z dívčiny hlavy se řinou proudy krve, ručka visí bezvládně od přeraženého loktu, druhá vůbec neexistuje, pouze pahýl se zvedá a prosí o smilování. Kdo to je? V tuto hodinu? Snad žena z chátary? „*Nebojte se,*“ říká nešťastná, „*jsem Kateřina, sestra Bartoloměje Umbertioho.*“ Když uslyšeli známé jméno, obyvatelé uvolnili vchod a dělají místo zraněné, která vstupuje do předsíně. Seběhnou se další členové rodiny a zavedou ji do stáje, kde jí položí na slámu. Kateřina ztrácí vědomí. Jak jí máme pomoci teď v noci, bez lékaře? Umývají jí vodou lehce tvář a rány. Kateřina otevře oči a chce napít a znovu se vrací k vědomí. Uvědomuje si, že její život prchá a stojí tváří v tvář smrti, a proto polohlasem prosí: „*Požehnaná Madono. Pomoz mi ještě, nenechej mě umřít bez svátosti církve. Dej, ať se dožiju dne, aby mohl přijít kněz. Madono požehnaná, pomoz mi!*“ Přítomní ji ohromeni pozorují a kladou jí první otázky: Co dělala mimo město v tuto hodinu? Kdo ji přivedl do takového stavu? Kdo to klepal na jejich dveře tak energicky, když ona je bez rukou? Zatímco si takto šeptají a zvědavě si ji prohlížejí, všimnou si, že krev přestává téci, rány zasychají a na tváři se objevuje klid a zdravá barva. Plní úžasu a úcty se shromažďují kolem ní

a Kateřina jasným hlasem uspokojuje jejich zvědavost, vypráví jim svůj příběh a pak v klidu usne.

Za prvního úsvitu odnesli Kateřinu do města a míří nejdříve k lékaři, ale ona naléhá, že chce mít kněze; tomu se vypovídala a přijala svaté svátosti. Vypráví soudci všechno, co se stalo, a ze srdce odpouští svému vrahovi. Rány opět začnou krváčet a krev se z nich řine hojnými proudy. Je bledá jako vosk, ale její tvář je jako velké světlo. Zavře oči a umírá. Panna Maria vyslyšela její prosby.

Lidé diskutují; mluví se o zázraku, ale jiní jsou lhostejní a jsou i tací, kteří popírají, že by se stalo něco mimořádného. Nicméně v lese je postaven prostý dřevěný kříž, který označuje místo vraždy. Měsíc nato jeden jedenáctiletý chlapec, který si těžce zranil levou nohu, uslyšel vyprávění o události z Noveletta a naléhal na matku, aby ho dovedla na toto místo a modlila se zde s ním o uzdravení. Aby ho upokojila, vypraví se tam s ním právě v den 3. května, na svátek Nalezení svatého Kříže. Když tam došli, chlapec poklekl u paty kříže, který označuje místo zločinu, a modlí se s velkou důvěrou: „*Jestliže Madona vyslyšela prosbu Kateřiny, vyslyší také moji a uzdraví mě.*“ Uplynulo několik okamžiků napjatého očekávání zvláště pro matku, a náhle zvolá chlapec plný radosti: „*Maminko, jsem uzdravený!*“ a vrhá se matce do náruče. Berly zůstávají u paty kříže. Proto je nyní Matka Boží uctívána pod titulem Santa Maria della Croce – Svatá Maria od Kříže.

Stalo se zde ještě mnoho mimořádných událostí, které následovaly po těchto prvních a svádějí sem zbožný lid ze všech stran.

Don Mario Mora

Podle W. Terni de Gregory: *La meravigliosa storia di Santa Maria della Croce, Crema 1954.*

„KNĚŽKY“ VYBOCOVÁNY Z CÍRKVE

Pokus vyprovokovat katolickou církev „kněžským svěcením“ sedmi žen ztroskotal. Z původních 12 kandidátek „vysvětil“ schizmatický a již dříve exkomunikovaný argentinský biskup Romulo Braschi 29. června sedm žen na dunajské lodi, která jezdila sem a tam, aby se nenacházela s jistotou na teritoriu žádné diecéze. Tyto ženy absolvovaly „kurz“, který byl připravený hnutím „My jsme církev!“ Jelikož „kněžky“ neuposlechly výzvy Svatého stolce, aby do 22. července uznaly neplatnost svého svěcení a vrátily se kajicně ke kázní, a dokonce podaly u Vatikánu protest, byly oficiálně vybočovány z Církve výnosem Kongregace pro nauku víry. Ve výnosu byla vyslovena naděje, že tyto ženy nicméně dospějí k názoru, že vážně pochybily, a vrátí se k jednotě víry. Proti exkomunikaci protestoval Výbor německých katolíků.

Podle Kath-net

Matka musí vědět, co je pro její dítě dobré

Rozhovor s Hedvikou Antierovou, dětskou lékařkou a matkou mnoha dětí

Do vaší ordinace přichází mnoho matek. Co vás přimělo k takové chvále?

HEDVIKA ANTIEROVÁ: Být matkou dnes vyvolává značnou stísněnost. Ve společnosti podněcované psychoanalýzou a feminismem a zmatky, které vyvolávají, patří k dobrému tónu střílet po matkách z každého rohu. Mateřský instinkt? – to neexistuje. To by brzdilo rozvoj ženy! Babičky? Ty dávají jen špatné rady a je třeba je vystrnadit! Jde to tak daleko, že přijímám ve své ordinaci ženy, které jsou zcela dezorientované. Cítí se být kritizované, sotva se impulzivně vrhnou na své dítě, a nejsou schopny naslouchat tiché vnitřní hudbě svého instinktu. „Vy ho berete do náruče, sotva zapláče? Žádný div, že je umíněné!“ „Vy ho neutišujete?“

Přítomná mladá matka je jediný pravý specialista pro své dítě. Donald W. Winnicot dokázal, a můžeme se na to spolehnout: „Matka ví lépe než kdokoliv jiný, co dělá jejímu dítěti dobře.“ Jde mi o to, dokázat, že matka je pro své dítě jedinečná, rozhodující a nenahraditelná, protože má něco navíc, co je zaměřeno na její dítě a co nemá žádný profesionál. Toto navíc, to je mateřský instinkt, kterému je třeba znovu přiznat jeho význam a cenu.

Co je to vlastně mateřský instinkt?

ANTIEROVÁ: Když máme hlad, jíme. Nasytit se odpovídá instinktu, vrozenému chování, na kterém závisí naše přežití. Stejným způsobem je mateřský instinkt pobídka, která pohání matku, aby udělala něco pro dítě, aniž by o tom přemýšlela: Tento instinkt patří prostě k podstatě ženy. Podívejte se na malé děvčátko: od malička se identifikuje se svou matkou, jako by ji podněcovala atavistická paměť k jejímu budou-

címu plození! Nejnovější práce biologů a neurologů dokazují existenci mateřského instinktu a staví na hlavu teorie Elisabeth Badinterové, která ho s rozhodností odmítala. Výzkumy dokázaly, že hormon oxytocin – vyskytuje se pouze u savců – je hormon mateřského instinktu: Svou genetickou a hormonální přirozeností přichází žena na svět laděná mateřsky.

Mladá žena, která přivedla na svět dítě, je doslova zaplavena hormony a pocity. Instinktivně začíná vycíťovat potřeby svého kojence: Žije s ním v takovém spojení, že cítí, když má hlad nebo bolest, když potřebuje, aby jej vzala do náruče. Vstupuje s ním do instinktivního vztahu, kterému se v USA říká „dětská mluva“, zvláštní švitoření, které obklopuje matku a dítě jako jakási bublina.

Je tu pak ještě nějaké místo pro ostatní okolí? Myslím přirozeně na otce.

ANTIEROVÁ: V matčině lůně bylo dítě uzavřeno, svinuto. Při porodu se „rozbaluje“ a toto pro ně brutální otevření je mu nepřijemné. Instinktivně je matka tiskne k sobě a v její náruči tak vzniká ona schrána, kterou dítě potřebuje. Pro mladou matku neexistuje kromě dítěte nic jiného. Takový stav jakési regrese, která je pro okolí překvapivím a často je irituje, je ovšem nezbytný. Proto by návštěva v porodnici neměla trvat déle než čtvrt hodiny – matka a dítě nutně potřebují být sami!

Krůček za krůčkem, podle okolností rychleji nebo pomaleji se tato bublina bude otevírat. Dítě potřebuje jistotu v náruči své matky a bude odhalovat svět z této spolehlivé ochranné sítě. Otec zde musí sehrát obdivuhodnou roli: on je ochranným prostorem pro matku, která objímá své dítě. To je mnohem lepší, než aby byl kopií, klonem mat-

ky. On má chránit svou družku přede vším, co by mohlo rušit její klid s dítětem... Mladý otec nemusí být přítom vůbec žárlivý, nýbrž naopak by měl mít radost, že může pro oba vytvářet doplňující ochranný plášť. Bylo by rovněž krásné, kdyby mohl vyhmátnout také ženskost své ženy, nikoliv pouze mateřství... Malými dárky nebo komplimenty dá své ženě ožít v její ženskosti.

Když vám naslouchám, mám dojem, že o mateřském instinktu nemůže být pochyb. To může u žen, které se necítí mateřsky, vyvolávat pocit viny...

ANTIEROVÁ: To souhlasí. Některé ženy tuto přitažlivost k dítěti nepocítují. Mateřkost se jim zdá nějak cizí, mají z ní strach. Musejí nejdříve najít cestu samy k sobě, znovuoživit své tělo, poznat své dítě, než se mu budou moci přizpůsobit. Tyto matky mohou zůstat klidné: i když dojde po porodu k jakémusi zpoždění, matky bez instinktu jsou zcela ojedinelé. Být mateřská, to neznamená hrát si na kvočnu a reagovat na sebemenší přání. Jde o to, dbát na potřeby. Pozorujte se, ptejte se na svou minulost. Instinktivní oblast je asi překrytá psychickými zážitky dosavadního života. Máte nemateřskou matku, nějaká zranění z doby dětství vám brání v rozvinutí mateřského instinktu. Nesmíme zapomínat, že tento rozvoj souvisí se vztahem, jaký jsem obdržela od své matky. Zranění z dětství a z mládí se někdy

vynořují velmi vehementně právě v bouři mateřství.

Mladé ženy však dnes patří ke generaci, která je celým psycho-trendem přiváděna k tomu, aby si tvořila chladný postoj ke svým matkám. Za své dlouhé praxe jako dětská lékařka jsem poznala, jak je důležité ozdravit vztahy mezi mladou maminkou a její vlastní matkou, a to jak pro ni, tak i pro dítě.

Znamená to, že si musím dobře rozumět se svou matkou, abych mohla dobře vychovávat své dítě?

ANTIEROVÁ: Žena, která se rozešla se svou matkou, má sklon k depresím. Víte, že jedna z pěti žen do tří měsíců po rozchodu s matkou končí v depresi? A pokud jde o dítě, hrozí nebezpečí, že v bouřlivém období dospívání v pubertě bude tento rozchod reprodukovat. Dítě potřebuje vztah ke svým prarodičům...

Pohybuji se tu proti proudu ducha doby, ale zdůrazňuji: Vaše matka si zaslouží úctu, musí znovu ožít hluboká úcta k matce, která nás přivedla na svět! Je to jistě dobré, když si ceníme svobody slova a kritiky, když je to nutné, ale kolika sporů bychom se mohli vyvarovat, kdybychom uměli obnovit svůj respekt k těm, kteří nám darovali život...

Jaká odpovědnost spočívá na matkách! Co by se mělo změnit, aby společnost, odborníci, instituce začali blahosklonněji nahlížet na mateřství?

ANTIEROVÁ: Měla jsem to štěstí žít několik let ve Vietnamu a v Nové Kaledonii. Tam jsem poznala, jak prastaré je mateřství. Jaký je to rozdíl mezi přirozeným a in-

stinktivním chováním matek v těchto zemích a strnulostí našich západních principů. Velice mě bolí naše distancovaná kultura, všechna ta náhradní řešení za mateřskou přítomnost. Jen se podívejte na dnešní kočárky, ve kterých dítě leží zády ke své matce... Nebo všelijaké to nářadí, které dělá z dítěte hračku, zatímco matka se zabývá něčím jiným, tyto kolébky, které nekolébají... My jsme ustrnuli ve svém odstupu, zatímco ženy v jiných zemích ukolébají děti svou uklid-

ňující přítomností. A to z nich dělá autonomní, sebejisté děti.

Samozřejmě že není možné prostě to přenášet do našich životních obyčejů. Začneme alespoň s tím, že budeme respektovat mateřskou vynalézavost. Nepohrdejme těmi ženami, které chtějí zůstat doma u svých dětí a „nic nedělat“! Aniz bychom chtěli vyvolávat pocit viny u těch, které pracují...

Podle Famille
Chrétienne 1271
přeložil -lš-

El Niño

Jedna z našich čtenářek, lékařka, byla ještě před pár měsíci takřka v beznadějném zdravotním stavu. Velmi vroucně ona se však modlila za své uzdravení i celá modlitební skupina jejích přátel. A k úžasu kolegů-lékařů se uzdravila. Když tato uzdravená i její modlitební skupina vidí moře bolesti a problémů se zátopy, prosili nás, abychom upozornili na Boží milosrdenství a vyzvali naše čtenáře k modlitbám, zejména zdůraznili velmi dávnou zkušenost našich předků i mnoha dneš-

ří k onomu pověstnému „el Niño“. Jenže pražské „el Niño“ je plné lásky, milosrdenství a svou moc projevuje s láskou...)

-red-

MODLITBA K PRAŽSKÉMU JEZULÁTKU

Zjevení P. Marie
ctihodnému otci Cyrilovi

Dítě Ježíši, utíkám se k Tobě a na přímluvu Tvé Svaté Matky Tě prosím, pomoz mi v této mé potřebě (konkrétní vyjádření), neboť věřím, že mi můžeš pomoci.

Pevně důvěřuji, že obdržím Tvou svatou milost.

Miluji Tě celým svým srdcem a ze všech sil své duše.

Upřímně se kají za všechny své hříchy a prosím Tě, dobrý Ježíši, abys mi dal sílu nad nimi zvítězit.

Dávám si předsevzetí, že Tě nikdy nezraním, a odevzdávám se Ti. Jsem ochoten raději trpět než Ti působit bolest.

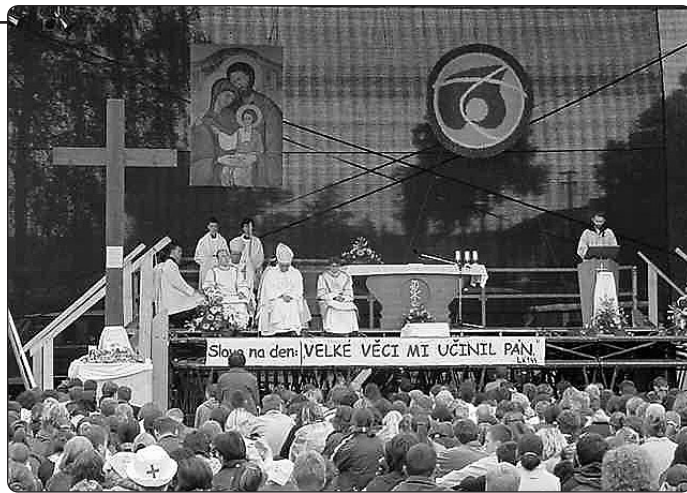
Od nynějška Ti chci věrně sloužit a z lásky k Tobě chci milovat i bližního jako sebe.

Všemohoucí dítě Ježíši, znovu Tě prosím, abys mi pomohl v této mé záležitosti (konkrétní vyjádření).

Daruj mi milost, abych Tě navěky vlastnil spolu s P. Marií a Josefem, abych se Ti spolu s anděly klaněl v nebi. Amen.

ních Pražanů, kteří byli vyslyšeni, když se s důvěrou obraceli na Ježíše-Dítě, jehož milostnou sošku máme v Praze na Malé Straně v kostele Panny Marie Vítězné - „El Milagroso Niño Jesús de Praga“... (Napaďá mě: odborníci podezírají, že bouře nad střední Evropou pat-

3. celostátní setkání mládeže ve Žďáře nad Sázavou

Probíhalo ve dnech 13. až 18. srpna a navazovalo na červencový XVII. světový den mládeže v kanadském Torontu

Světového setkání s Janem Pavlem II. se zúčastnilo 130 mladých lidí z České republiky společně se dvěma našimi biskupy. Na žďárské setkání mládeže přišlo postupně více než 5000 lidí.

Celostátní setkání bylo inspirováno poselstvím Svatého otce ke Květné neděli roku 2001. Nad tímto listem se mladí po celý rok zamýšleli ve svých skupinách, kde se také modlili za dobrý výsledek těchto prací. Do tvorby programu se tak zapojilo více než 400 mladých lidí z různých skupin, hnutí a komunit. Tito dobrovolníci přijeli do Žďáru už týden před setkáním, aby zajistili hladký průběh celé akce. Situaci zkomplikovalo deštivé počasí, kterému se program setkání musel lehce přizpůsobit.

Celostátního setkání mládeže se účastnilo i cca 70 vojáků z téměř 20 útvarů nebo vojenských zařízení. Podobného setkání se vojáci účastnili už jednou, v r. 1999 na Svaté Hoře u Příbrami. Jejich přítomnost na setkání spolu s ostatními mladými se ukázala jako velice dobrá a přínosná jak pro vojáky samé, tak pro ostatní účastníky i pro celou veřejnost a její mínění. Armáda také zapůjčila

stany, stoly a stoličky, elektrocentrálu a telefonní kabely.

Celou akci zaštitila sekce pro mládež České biskupské konference a Asociace křesťanských sdružení mládeže pod vedením P. Jana Balíka.

Z Vatikánu přišel „mládeži České republiky u příležitosti III. celostátního dne mládeže ve Žďáru nad Sázavou“ pozdrav tohoto znění:

Vatíkán, 27. května 2002

Milovaná mládeži
České republiky!

Svatý otec zdraví Vás všechny, kteří jste se shromáždili se svými pastýři u příležitosti III. celostátního dne mládeže ve Žďáru nad Sázavou, konaného v návaznosti na XVII. světový den mládeže v Torontu. Upřímný pozdrav patří také biskupům a kněžím, kteří Vás doprovázejí.

Jak dobře víte, téma, které Svatý otec vybral pro letošní Světový den mládeže, spočívá ve slovech evangelia: „Vy jste sůl země... Vy jste světlo světa.“ (Mt 5,13-14). Stejně jako sůl dává pokrmu tu pravou chuť, tak i věřící jsou povoláni ochutit svět opravdovým křesťanským svědectvím, jímž je zvěstování milosrdné lásky Ježíše Krista, který zemřel a vstal z mrtvých, aby

VÝZVA ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE

V těžké situaci, kdy velkou část naší země postihují povodně ohrožující životy lidí i jejich majetek zvláště v jižních, západních a středních Čechách, obracíme se na Vás, drazí bratři kněží a všichni věřící.

Prředevším chceme poděkovat České katolické charitě, Maltežské pomoci a všem církevním společenstvím, která hned zareagovala na vzniklou potřebu a už nabídla svou pomoc.

Vzpomínáme na velkou zkušenost povodní na Moravě a ve východních Čechách v minulých letech, které probudily velkou vlnu soucitu a konkrétní pomoci postiženým. Zapojila se celá země. Podobně očekáváme velkorysost i dnes, kdy často potřebují pomoc zvláště ti, kteří velkoryse pomáhali jiným.

Na neděli 25. srpna vyhlášíme v našich kostelích celonárodní sbírku na pomoc postiženým povodněmi. Prosíme duchovní správce, aby předchozí neděli sbírku ohlásili a poprosili věřící o projev štědrosti, která ví, že štědrý Bůh se nikdy nenechá zahanbit a sám dává stonásobně těm, kteří dávají z lásky potřebným.

Před pěti lety se osvědčila akce „farnost pro farnost“, ve které šlo o navázání vzájemných kontaktů jednotlivých farností, konkrétních farářů, konkrétních lidí. Šlo o všestrannou pomoc podle domluvy, zvláště při likvidaci škod spáchaných záplavami, například o pracovní brigády farníků z nepostížené oblasti v patronátní postížené oblasti. Nebo třeba o ubytování starých lidí a matek s malými dětmi z postížených oblastí v rodinách či v zařízeních nepostížených oblastí. Pomoc se neomezovala jen na věřící, založila i hezká přátelství a vydala dobré svědectví.

Všichni, kdo jsou ochotni a mohou nabídnout svou pomoc, ať se obrátí na vlastní diecézní charity, kde dostanou bližší informace. Farnosti, které si najdou adresáty své pomoci přímo, prosíme, aby o tom informovaly vlastní diecézní charity.

Věříme, že vzájemná láska má tvůrčí fantazii, spoléháme na Vaši iniciativu a prosíme o dobrou spolupráci s koordinátory přes diecézní charity, aby pomoc byla co nejučinnější.

V důvěře v Boží dobrotu a moc prosíme o přimluvné modlitby jak za postižené, tak za ty, kteří se nasazují při vyčerpávající organizaci pomoci. Zvláště prosíme i nemocné a staré, kteří nemají jinou možnost pomoci, aby ke svým modlitbám přidali i obětování svých těžkostí za postižené.

Jménem všech biskupů

arcibiskup Jan Graubner, předseda ČBK

Dne 13. 8. 2002

Vyšlo jako příloha č. 2 ACEB 08/2002

1984, jej papež Jan Pavel II. daroval mladým lidem. Řekl: „Ježíšův kříž! Neste ho do světa jako symbol lásky Ježíše Krista, který miluje celé lidstvo. Zvěstujte všem, že pouze v Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém je vykoupení a spása.“

Jde o jednoduchý dřevěný kříž o výšce 3,80 metrů, šířce 1,75 metrů a hmotnosti 31 kilogramů, na němž jsou už viditelné známky času a putování. Od roku 1984 tento kříž doprovází všechny Světové dny mládeže. Za dobu své existence tak

navštívil Itálii, Argentinu, Španělsko, Polsko, USA, Filipíny, Francii, znovu Itálii a v uplynulých dnech Kanadu.

Letos se ve skutečnosti nejedná o první návštěvu tohoto kříže na našem území. První cesta kříže vedla z Říma v roce 1984 za hranice Itálie do bavorského Mnichova, odkud byl tajně odvezen také do Prahy ke kardinálu Františku Tomáškoví.

Letos se tedy jedná o návrat kříže do naší země po 18 letech. Tento kříž se stává významným symbolem spojení mezi nedáv-

spasil člověka. Stejně jako světlo prozařuje temnotu, tak i vy máte za úkol prozářit svět svou věrností evangeliu.

Milovani! Papež Vás vybízí, abyste byli před světem misionáři. Toho dosáhnete správným postojem při řešení každodenních problémů ve Vašem životě. Buďte Kristovými vyznavači za každých podmínek, a to i v těch nejsložitějších a nejobtížnějších zkouškách.

Svatý otec Vás prosí, abyste na něho pamatovali v modlitbě, a ujišťuje Vás svou duchovní přítomností na tomto setkání víry. S láskou v srdci svěruje každého z Vás do trvalé ochrany Panny Marie a uděluje apoštolské požehnání Vám, biskupům a kněžím i všem, kteří Vás doprovázejí na cestě životem.

Rád připojuji svůj osobní pozdrav.

V Kristu Váš

*+ Angelo kard. Sodano,
státní sekretář*

Program 3. celostátního setkání mládeže proběhl v několika rovinách. V první řadě měli mladí lidé příležitost k setkání se svými biskupy, a to jak při společných chvílích, tak při neformálních rozhovorech. Náplní setkání u hlavního pódia byla slova hostů, biskupů, vtipné a poučné scénky, široký repertoár písní a chvíle modlitby. Další součástí programu byly přednášky s odborníky a specialisty, koncerty, divadelní představení, brigády ve městě, návštěva domova důchodců nebo malé umělecké dílny.

Setkání bylo zahájeno v úterý 13. srpna v klášterním kostele. Krátce po zahájení oficiálními projevy byl přinesen

KŘÍŽ SVĚTOVÝCH DNŮ MLÁDEŽE

Během mimořádného Svatého roku vykoupení (1983-1984) byl v blízkosti oltáře v bazilice svatého Petra v Římě vztyčen jednoduchý dřevěný kříž. Na závěr toho roku, 22. dubna

no skončeným XVII. světovým dnem mládeže v kanadském Torontu a 3. celostátním setkáním mládeže, které proběhlo ve dnech 13.-18. srpna ve Žďáře nad Sázavou. V Kanadě byla přítomna delegace 130 mladých lidí z České republiky.

Kříž světových dnů mládeže připutoval do České republiky v pondělí 5. srpna. Na letišti ho přivítalo 150 mladých společně s pražským pomocným biskupem Jaroslavem Škarvadou. Jeho slova, která provázela první okamžiky tohoto kříže na české půdě, byla plná naděje. Rádost, vzrušení a tichá modlitba pak doprovázely pěší pouť kříže do nedalekého kostela v Liboci. Poté byl kříž hned odvezen rovnou do Žďáru nad Sázavou.

Kříž byl nejprve umístěn ve farním kostele sv. Prokopa, kde se u něj každé ráno a večer shromažďovalo na 400 mladých dobrovolníků z přípravného týmu. 13. srpna byl slavnostně přinesen k zahájení setkání.

Putovní kříž mladým lidem připomíná, že se vydali na pouť; na pouť, která nese rizika, námahu, odříkání, ale kterou lze zvládnout, pokud je prožívána v podivuhodném společenství s bratry a sestrami všech kontinentů. A tato pouť vede domů.

* * *

Před ukončením večerního programu upozornil královéhradecký biskup Mons. Dominik Duka na pomoc katolické Církve při současné povodňové situaci. V budějovické diecézi operuje Arcidiecézní charita Olomouc, v Plzni královéhradecká, v Praze Diecézní charita ostravsko-opavská. Pomoc dostane i litoměřická diecéze. Česká biskupská konference vyhlásila celostátní sbírku v kostelích v neděli 25. srpna. Biskup vyzval všechny mladé, aby poté, co opadne voda, pomohli při vyklizení zpusťovaných bytů, likvidaci odpadků a vysoušení zaplavených oblastí. Vybídl farnosti východních Čech

BISKUPSKÁ KONFERENCE USA SE VYSLOVILA PROTI MISIJNÍ PRÁCI MEZI ŽIDY

Obracet židy na křesťanství je pro americký episkopát teologicky nepřijatelné, říká se ve společném katolicko-židovském prohlášení, které bylo zveřejněno v New Yorku. Smlouva, kterou Bůh uzavřel s židy ve Starém zákoně, je nadále platná. Proto židé nepotřebují být zachráněni skrze Ježíše Krista obsaženého v Novém zákoně.

Radio Vaticana 14. 8. 2002

Pozn. red.: Zřejmě je krize Církve v Americe hlubší, než se zdálo, když vypluly na povrch skandální praktiky v oblasti sexu. Odchylné a mylné názory zaujímá i v oblasti věroučné, jak je zjevné z výše uvedené zprávy. Tento názor na misijní působení mezi příslušníky židovského náboženství nelze teologicky podložit žádnými biblickými ani koncilními prameny. Spíše naopak – jak o tom mimo jiné svědčí konvertité ze židovství, včetně apoštola sv. Pavla. Tento postoj je v rozporu i s výpovědmi Starého zákona, který směřuje k naplnění v příchodu Mesiáše, a jeho příchodem celé lidstvo začíná psát nové dějiny.

Neoddělitelné vnitřní pouto mezi Starým a Novým zákonem však také jasně hovoří o tom, že příslušníci židovského náboženství jsou našimi staršími bratry a křesťané je chovají ve zvláštní úctě.

„Mluví pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu svatém, že mám velký zármutek a neustálou bolest nosím ve svém srdci. Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry...“ (Řím 9,1-3)

„My jsme od narození Židé a ne hříšní pohané, víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Ježíše Krista. I my jsme uvěřili v Ježíše Krista, abychom došli spravedlnosti z víry v Krista, a ne ze skutků zákona. Vždyť ze skutků zákona nebude nikdo ospravedlněn...“ (Gal 2,15-16)

„V zákoně je pouze náznak budoucího dobra, ne sama skutečnost. Proto stále stejné oběti, přinášené každoročně znovu a znovu, nemohou nikdy dokonale očistit ty, kdo s nimi přicházejí... krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit... Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží...“ (Žid 10,1.4.12)

„Co z toho plyne? Izrael nedosáhl, oč usiluje...“ (Řím 11,7)

(Pozn.: Uvedené citace jsou převzaty z ekumenického překladu Bible.)

a Moravy, aby pomohly v oblastech postižených povodněmi; „abychom si uvědomili, že modlitba také zavazuje k praktickému životu“.

Přítomní mladí lidé také reagovali na současnou povodňovou situaci v České republice. Prosba za lidi, místa a oblasti postižené záplavami se stala součástí všech modliteb. Kromě toho, že se někteří účastníci podíleli na materiální sbírce města na pomoc oblastem postižených povodněmi, uspořádali tito mladí lidé, studenti, učni a začínající pracovníci různých povolání

v rámci setkání **finanční sbírku, která vynesla 240 040 Kč!**

Pro středu 14. srpna bylo charakteristickou linií programu propojení celostátního setkání se Světovým dnem mládeže v Torontu. Kromě vyprávění těch, kteří se setkání v Kanadě zúčastnili, se z něho promítal videozáznam. Na závěr dne pak k mladým lidem promluvil biskup Jirí Paďour – delegát ČBK pro mládež.

Ve **čtvrtek 15. srpna** se zpoza mraků objevily první sluneční paprsky, a proto se program

setkání mládeže přesunul pod širé nebe. Protože na louce, kde stálo původní hlavní pódium, byla stále voda, obětaví stavbaři a vojáci postavili v noci na čtvrtek provizorní pódium. To stojí v areálu místního zimního stadionu.

Ráno se všichni účastníci sešli na společné mši svaté za účasti kardinála Miloslava Vlká. Součástí dopoledního programu bylo „posvícení“: v krojích oblečení mladí rozdávali všem okolo koláče. Na pódiu probíhalo vystoupení Jiřího Pavlici a před ním několik nadšených mladých tančilo lidové tance.

Odpolední program nabízel sportovní vyžití, divadelní představení nebo koncerty. Kromě koncertu Evy Hencychové nebo italského mnicha Dona Luky si mohli mladí zajít na koncert vážné hudby, jazzu nebo rocku. Na výběr měli z 18 koncertů a 5 divadelních představení, které se konaly v různých částech města Žďáru.

Večer se opět všichni sešli u hlavního pódia, kde si mohli poslechnout katechezi Mons. Vojtěcha Církleho, shlédnout taneční choreografii z Plzně nebo si vyslechnout svědectví mladých lidí.

Pátek 16. srpna je ve znamení pokání. Účastníci mají na výběr z několika variant křížových cest, které jsou rozmístěny po okolí. Podle místa, délky trasy nebo podle zaměření si každý

určitě najde tu, která ho nejvíce zajímá. U každého zastavení leží sešit, kde je možné zapsat myšlenku té chvíle. Všechny tyto sešity budou zpracovány a dají základ k „mládežnické křížové cestě“.

Odpoledne je program tentokrát rozdělen po diecézích. Také proto přijelo 9 biskupů, kteří se setkají s mládeží ze své diecéze.

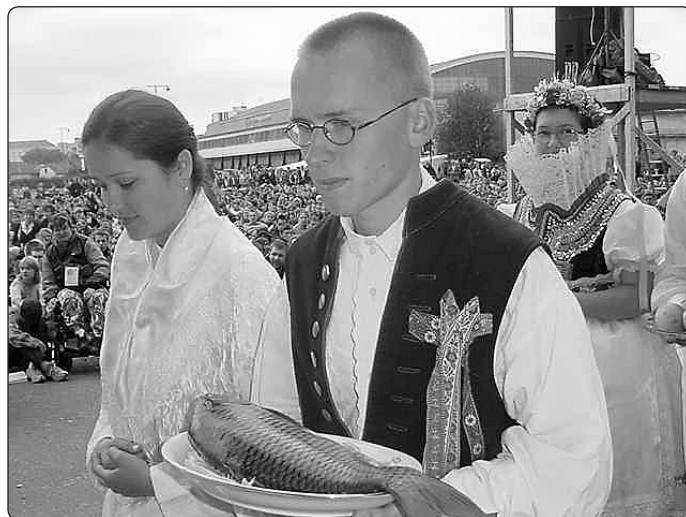
Vyvrcholením celého dne bylo slavení mše svaté, jejímž hlavním celebrantem byl arcibiskup Jan Graubner.

Sobota 17. srpna byla věnována dopoledne přednáškám (P. Frant. Holeček, Kateřina Lachmanová, Pavel Fišer, Jan Sokol, P. V. Kodet, P. M. Fiála, Tomáš Kvopil aj.) Večer byl nádherný ohňostroj a hlavně – tichá adorace a po ní eucharistický průvod.

Neděle 18. srpna vyvrcholila mší svatou, kterou celebroid biskup Mons. František Václav Lobkowicz. Při ní se představilo 6 mladých volentérů; je to nový druh služby laiků. V neděli došlo také k oné úžasné sbírce pro postižené, kde mladí prokázali opravdu obětavou lásku. A všechno uzavřel biskup Mons. Paďour jako delegát ČBK pro mládež.

Mládež je naděje Církve: je třeba na to myslet modlitbou i praxí.

-red-

Konference s mezinárodní účastí na téma Možnosti a hranice přirozeného plánování rodičovství – Praha, 4. října 2002 od 10.30 do 17.00 hod. – sál univerzitních kolejí Kajetánka, Radimova 12, Praha 6.

Zveme všechny, kdo se chtějí dozvědět více o přirozeném plánování rodičovství, zajímají se o vztahy v rodině a mezi manželi, o sexuální výchovu mládeže, přednáškovou činnost a poradenství v této oblasti. Velmi rádi se setkáme se všemi, kterým je tato problematika blízká, případně se chtějí podělit o vlastní zkušenosti z praxe.

Předpokládané okruhy konference: Historie a současnost PPR v ČR a v zahraničí ● Fyziologické zákonitosti PPR ● Morální, teologické, psychologické aspekty PPR, výuka PPR jako součást přípravy na manželství ● PPR jako metoda vyhnutí se početí – studie, zkušenosti ● PPR jako pomoc při úsilí o těhotenství – studie, zkušenosti ● Ostatní zkušenosti s PPR v různých životních situacích ● Výukové pomůcky, způsoby výuky při výchově k zodpovědnému rodičovství. Jednací jazyk: čeština, slovenština. Zahájení konference 10.30 hod. ● Předpokládané ukončení: 17.00 hod.

Přihlášku zašlete nejpozději do 20. 9. 2002. Cenap, Trnitá 8, 602 00 Brno, tel./fax: 05/432 548 91, e-mail: cenap@volny.cz; web:www.volny.cz/cenap.Zájemce o aktivní účast prosíme, aby přihlášku zaslali nejpozději do 6. 9. 2002.

ZLATÁ SOBOTA U STARÉ MATKY BOŽÍ V ŽAROŠICÍCH

7. září 2002 – malá pouť: 13.00 hod. – žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic ● 16.00 hod. – modlitba růžence ● 16.30 hod. – křížová cesta ● 17.30 hod. – poklona ● 18.00 hod. – mše svatá a průvod se sochami, svátostné požehnání, rozloučení s poutníky.

13. 9. 2002: 18.30 hod. – modlitba růžence ● 19.00 hod. – mše svatá (opat Marian R. Kosík OPraem. z Nové Říše) a světelný průvod.

14. 9. 2002 – hlavní pouť: 8.00 hod. – mše svatá ● 11.00 hod. – mše svatá ve slovenštině ● 13.00 hod. – žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic ● 14.30 hod. – modlitba růžence ● 15.00 hod. – křížová cesta ● 16.00 hod. – mše svatá ● 17.15 hod. – poklona ● 18.00 hod. – hlavní mše svatá (Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský), průvod se sochami a svátostné požehnání ● 20.30 hod. – mše svatá ve slovenštině v kostele ● 21.00 hod. – na prostranství setkání mládeže ● 22.30 hod. – v kostele žarošické zpěvy a modlitby ● 24.00 hod. – půlnoční mše svatá – kostel otevřen přes celou noc.

15. 9. 2002: 6.00 hod. – ranní chvály ● 7.00 hod. – mše svatá ● 8.30 hod. – farní mše svatá na prostranství (P. Jan Pavlík SJ) ● 10.00 hod. – mše svatá ● 11.00 hod. – mše svatá ● 14.30 hod. – litanie, Te Deum a svátostné požehnání. **Přijďte ve svých krojích, s mariánskými sochami.**

V Obecním vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyškova je každou neděli **od 8. září do 17. listopadu 2002** od 14.00 do 17.00 hodin otevřena výstava **Morové sloupy a sousoří v Čechách a na Moravě**. Zhlédnete 2000 dokumentů o těchto barokních památkách vysoké umělecké hodnoty. Příležitostně je možné navštívit stálé expozice památek obce v obecním i v kostelním muzeu.

V neděli 8. září 2002 – v 16.00 hodin na svátek Narození Panny Marie bude v kostele sv. Michaela ve Švábenicích uspořádán **varhanní koncert Mgr. Petra Koláře**, ředitele kůru katedrály sv. Petra a Pavla v Brně.

Nejlevnější Medjugorje! 15.–21. 9. 2002. Cena s tímto inzerátem pouze 1695Kč plus 25 EUR na ubytování. Tato cena se již nebude opakovat. Porovnejte s ostatními, opravdu nejlevnější! KCK MISIE, 751 03 Brodek u Přerova 46, tel.: 0641/74 11 50.

PLÁŠŤ SV. MARTINA

Naši milí přátelé, kteří nám pomáháte s obnovou střechy kostela sv. Martina v Tošovicích, Vám posíláme poděkování za dosavadní pomoc. Máme radost z každého daru, velmi nám to ulehčuje těžkosti spojené s opravami kostela. Proto Vás prosíme i nadále o pomoc. Mše svatá za všechny dobrodince je sloužena pravidelně každý měsíc a při ní prosíme Pána, aby všem dárcům žehnal a jim odpatil. Své dary můžete i nadále zasílat na kontaktní adresy: P. Bohuslav Novák, farář Římskokatolické farnosti Odry, Kostelní 11, 742 35 Odry; Jan Jakubík, technický pracovník kostela sv. Martina, Tošovice 16, 742 35 Odry.

Duchovní správa poutního kostela sv. Jakuba Většího a sv. Anny ve Staré Vodě oznamuje, že **poutní mše svatá ze svátku Narození Panny Marie** se bude konat v neděli 8. 9. 2002 v 15.00 hodin.

Tradiční pouť řeckokatolíků k Panně Marii, Ochránkyni života, ve Zlatých Horách v okrese Jeseník se koná v neděli 8. září 2002. Archijerejskou svatou liturgií bude slavit v 10.30 hod. biskup Kyr. Ivan Ljavinec, apoštolský exarcha v ČR. Sbor řídí Dr. Michael Larisch. Srdečně zve otec Milan Mikolajek.

Liturgická čtení

Neděle 1. 9. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 20,7-9

Ž 63(62),2,3-4,5-6,8-9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní,*

Pane, můj Bože!)

2. čt.: Řim 12,1-2

Ev.: Mt 16,21-27

Pondělí 2. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,1-5

Ž 119(118),97,98.99.100.101.102

Odp.: 97a (*Jak miluji tvůj zákon, Hospodine!*)

Ev.: Lk 4,16-30

Úterý 3. 9. – památka

sv. Řehoře Velikého

1. čt.: 1 Kor 2,10b-16

Ž 145(144),8-9.10-11.12-13ab.13cd-14

Odp.: 17a (*Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách.*)

Ev.: Lk 4,31-37

Středa 4. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,1-9

Ž 33(32),12-13.14-15.20-21

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Lk 4,38-44

Čtvrtek 5. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,18-23

Ž 24(23),1-2,3-4ab.5-6

Odp.: 1a (*Hospodinu náleží země i to, co je na ní.*)

Ev.: Lk 5,1-11

Pátek 6. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 4,1-5

Ž 37(36),3-4,5-6.27-28.39-40

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Lk 5,33-39

Sobota 7. 9. – nez. pam.

sv. Melichara Grodeckého nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 4,6-15

Ž 145(144),17-18.19-20.21

Odp.: 18a (*Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají.*)

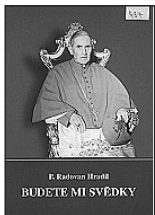
Ev.: Lk 6,1-5

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	1. 9.	2. 9.	3. 9.	4. 9.	5. 9.	6. 9.	7. 9.
Antifona	919	934	1734	964	980	996	1012
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1734	964	981	997	1013
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1735	969	985	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	713	939	1492	969	985	1002	1017
Prosby	924	939	1724	969	985	1002	1017
Záv. modlitba	713	939	1492	970	986	1002	1493
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	1736	975	991	1008
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1737	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	712	713	948	1492	979	995	1011
Prosby	918	933	948	1731	979	995	1011
Záv. modlitba	713	713	948	1492	980	996	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKA

**P. Radovan Hradil:
 BUDETE MI SVĚDKY**

Malá bibliografie zachycující život a dílo arcibiskupa olomouckého a metropolity moravského Mons. ThDr. Františka Vaňáka. Jeho biskupská služba zachycuje historické období přechodu našeho národa od totality k demokracii v listopadu 1989. Jde tedy v pravdě o historickou osobnost. Texty jsou provázeny černobílými fotografiemi.

Brož., A5, 52 stran, 68 Kč

**ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY
 NA ROK 2003**

Skládačka formátu A6, kterou lze vložit do modlitebních knížek. Vzhledem k výši poštovného a balného lze objednat minimálně 20 ks.

Cena 1,50 Kč za jeden kus

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**ThDr. Jaroslav Studený:
 MYŠLENKY NA CESTU ŽIVOTEM**

Autor tuto knihu věnuje všem spolupracovníkům a přátelům, s nimiž se setkal při stavbách a opravách kostelů. Jak říká ve svém úvodu, jde o myšlenky posbírané z mnoha knih a od mnohých autorů. ThDr. Studený chce tímto dílem ještě naposled otevřít své srdce a povzbudit k větší odhodlanosti jít za Bohem.

Křídový papír, brož., A5, 390 stran, 280 Kč

**Sabine Hermová:
 PSYCHOMOTORICKÉ HRY**

92 her zaměřených na motorický rozvoj dětí v mateřské škole. U nejmenších dětí psyché a motorika stojí v těsném vzájemném vztahu. Rozvoj dětské osobnosti včetně citového života a komunikace se uskutečňuje především skrze procesy pohybové a procesy vnímání.

Za vstupní studii autorka předkládá téměř ve formě katalogu hry a cvičení v oddílech: Tělesné schéma, Rovnováha, Prostorová orientace, Hmatové vnímání, Optické vnímání, Akustické vnímání. Pro učitelky mat. školy bude velmi cenná závěrečná kapitola, v níž autorka na základě vlastních dlouholetých zkušeností radí, jak mnohostranně zužitkovat a vybavit různé prostory a zařízení MŠ.

Portál, brož., 161x230 mm, 96 str., 85 Kč

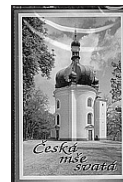

AUDIOKAZETA

ČESKÁ MŠE SVATÁ

Audiokazeta obsahuje živý záznam mše svaté z kostela Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze 3, celebrotané dne 10. února 2002 P. Ing. M. Fialou OPraem. Zpívají Sedě sestry sv. Františka a lid, na varhany hraje Petr Veselý. Záznam pořídilo Rozhlasové studio Veritas České dominikánské provincie. Druhá strana obsahuje mši J. E. A. Koželuha *Messa curta e solenne* in D. Tuto mši interpretují Komorní orchestr pražských smyfoniků, Kühnův smíšený sbor a sólisté N. Petrenko, Y. Škvárová, Vl. Doležel, J. Kalendovský pod vedením Pavla Kühna. Kazetu vydalo Radio Servis, hudební vydavatelství Českého rozhlasu.

90 minut, 149 Kč

779 00 Olomouc 9
 706 43/02
 P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.